ตอนที่ 1611 ถูกตาม

หานเซิ่นกระอักเลือดออกมา หมัดสุดท้ายของราชาเวหาทำให้เขาได้รับ บาดเจ็บ แต่แน่นอนว่าเขาไม่ได้แสดงท่าที่อะไรออกมาเพราะเขาต้องการ จะใชว์ความแข็งแกร่งต่อหน้าศัตรู

หานเซิ่นซ่อนตัวอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่งเพื่อรักษาตัว แต่ก่อนที่เขาจะได้รักษาตัว เขาก็ได้ยินเสียงอะไรบางกำลังเดินเข้ามา

เมื่อหันไปมองที่ปากถ้ำ เขาก็เห็นรองเท้าคริสตัลคู่หนึ่งกำลังเดินเข้ามา ซึ่ง มันเป็นรองเท้าคริสตัลจากปราสาทราชาบุรพา

หานเซิ่นเกรงกลัวรองเท้าคู่นั้นมาก เขาไม่ต้องการจะถูกพวกมันควบคุม ร่างกายอีกแล้ว ทันทีที่เขาเห็นรองเท้า เขาก็เริ่มวิ่งหนีไปทันที แต่ดู เหมือนว่าพวกมันจะจำเขาได้ พวกมันจึงวิ่งไล่ตามเขาไป "พวกแกจะวิ่งไล่ฉันทำไมเนี่ย? บอกฉันมาว่าแกชอบฉันด้วยเรื่องอะไร ฉัน จะได้เปลี่ยนตัวเองในเรื่องนั้นซะ"

หานเซิ่นไม่มีพละกำลังจะวิ่งหนีไปได้ไกลนัก เขาพิงตัวเองกับต้นไม้ ขณะที่ มองกลับไปยังรองเท้าคู่นั้น

ไม่ว่าเขาจะไปที่ใหน เขาก็ไม่สามารถหนีไปจากรองเท้าคู่นี้ได้

รองเท้าคริสตัลเดินมาอยู่ตรงหน้าหานเซิ่น แต่พวกมันไม่ได้พยายามจะ สวมตัวมันเข้ากับเท้าของเขา พวกมันแค่ไล่ตามเขาเท่านั้น

รองเท้าคริสตัลหยุดอยู่ตรงหน้าของเขาทำให้หานเซิ่นรู้ตัวว่าพวกมันไม่ได้ ต้องการจะควบคุมเขา เขารู้สึกโล่งใจขึ้นมา หลังจากนั้นเขาจึงเมินเฉยต่อ มันและรักษาตัวเองอยู่ที่ใต้ต้นไม้ต้นหนึ่ง รองเท้านั้นเดินมาอยู่ข้างๆหานเซิ่น ไม่ว่าหานเซิ่นจะเลือกพักตรงไหน รองเท้าก็จะพักตรงนั้นด้วย เมื่อไหร่ก็ตามที่หานเซิ่นเดินออกไป พวกมันก็ จะเดินตามเขาไปด้วย ถ้าหานเซิ่นไม่ได้รู้ว่าไม่มีอะไรอยู่ในรองเท้าคู่นั้น เขาก็คงจะเชื่อว่ามีคนล่องหนสวมใส่มันอยู่

โชคดีที่รองเท้าคริสตัลนั้นไม่ได้ต้องการจะควบคุมหานเซิ่น หลังจากรักษา ตัวเสร็จแล้ว หานเซิ่นก็เดินทางกลับไปที่เมือง เขาต้องการจะหาวิธีที่จะ จัดการกับรองเท้าคู่นี้

หานเซิ่นเร่งรีบกลับไปที่เมือง แต่เขาไม่ได้รู้เลยว่าตัวเองกลายเป็นคนที่มี
ชื่อเสียงโด่งดังในก็อตแซงชัวรี่เขต 4 ไปแล้ว การบุกเข้าไปในเมืองเวหา
และหนีรอดออกมาได้นั้นไม่ใช่สิ่งที่ใครๆก็สามารถทำได้ ยิ่งกว่านั้นเขายัง
เป็นแค่มนุษย์คนหนึ่ง

เมื่อหลินเฟิงและเพื่อนของเขาได้ยินข่าวเกี่ยวกับการบุกไปที่เมืองเวหาของ หานเซิ่น พวกเขาก็ไม่อยากจะเชื่อว่ามันเป็นความจริง พวกเขาเดินทางไปที่นั่นเพื่อจะช่วยหานเซิ่น แต่เมื่อพวกเขาไปถึงก็ได้ข่าว ว่าหานเซิ่นนั้นหนีไปแล้ว เป่าเอ๋อจึงให้อสูรดวงดาวสมุทรพาพวกเขา กลับไปที่เมืองเงามืด

"หัวหน้านี่ยอดเยี่ยมจริงๆ ตอนนี้ทั้งก็อตแซงชัวเขต 4 ต่างก็รู้แล้วว่าท่าน หัวหน้าก็คือดาบนภา" แกะมองหานเซิ่นด้วยความชื่นชม

แต่หานเซิ่นไม่มีอารมณ์จะฟังคำประจบสอพลอของมัน เขาตรงเข้าไปใน ปราสาทสปิริตทันที เพื่อจะเทเลพอร์ตกลับไปที่สหพันธ์ดวงดาว

หานเซิ่นไม่ได้จำเป็นต้องกลับไปที่บ้าน แต่เขาแค่ต้องการจะกำจัดรองเท้า คริสตัลพวกนี้ไปเท่านั้น พวกมันเป็นสิ่งของในก็อตแซงชัวรี่ ดังนั้นหลังจาก ที่เขาเทเลพอร์ตไปแล้ว พวกมันก็ไม่น่าจะติดตามเขาไปได้อีก หานเซิ่นเดินเข้าไปในเครื่องเทเลพอร์ต และเหลือบไปมองรองเท้าคู่นั้นเป็น ครั้งสุดท้าย ก่อนที่จะหายตัวไป

เมื่อหานเซิ่นก้าวออกมายังสหพันธ์ เขาก็หันกลับไปมองเครื่องเทเลพอร์ต ในตอนนั้นเองเขาก็ได้เห็นสิ่งที่น่าตกใจ สีหน้าของเขาเปลี่ยนไปในทันที ด้วยเหตุผลบางอย่างทำให้รองเท้าคริสตัลติดตามเขามาที่สหพันธ์ได้

"ไม่มีทาง!" หานเซิ่นขมวดคิ้วและเดินกลับเข้าไป รองเท้าคริสตัลก็ทำแบบ เดียวกัน

"ฉันขอเตือนแกเอาไว้นะ แกจะไปตามใครก็ได้ ยกเว้นฉัน! เข้าใจไหม? ถ้า แกยังทำแบบนี้ต่อไป อย่าหาว่าฉันไม่เตือน"

หานเซิ่นชี้ไปที่รองเท้าคริสตัลและพูดต่อด้วยความโกรธ "อย่าคิดว่าฉันทำ อะไรแกไม่ได้ ถึงในตอนที่อยู่ในก็อตแซงชัวรี่ฉันอาจจะทำอะไรแกไม่ได้ก็ จริง แต่ที่นี่มันต่างออกไป อยู่ที่นี่ฉันฆ่าแกได้ง่ายๆ" รองเท้าคริสตัลไม่ได้มีปฏิกิริยาใดๆ บางที่มันอาจจะไม่เข้าใจสิ่งที่เขาพูด

หานเซิ่นหันหลังและเดินออกไป รองเท้าคริสตัลก็เดินตามเขามาเช่นเดิม

"แกหาเรื่องใส่ตัวเองนะ" หานเซิ่นเรียกชุดเกราะคริสตัลสีขาวออกมา หลังจากนั้นเขาก็พุ่งเข้าไปโจมตีใส่รองเท้าคริสตัล

รองเท้าคริสตัลหลบหลีกการโจมตีของเขา ดังนั้นหานเซิ่นจึงใช้พลังของชุด เกราะเพื่อเพิ่มความเร็วและพละกำลัง

แต่รองเท้าคริสตัลนั้นว่องไวเกินไป ความเร็วของมันไม่ได้ช้าไปกว่าชุด เกราะคริสตัลเลยทำให้หานเซิ่นไม่สามารถสัมผัสพวกมันได้ ชุดเกราะคริสตัลสีขาวนั้นเสริมพลังให้เขาอย่างมหาศาล ในตอนที่เขาสวม ใส่ชุดเกราะคริสตัลสีขาวนี้แม้แต่ราชาเวหาก็ไม่สามารถเทียบกับเขาได้ หานเซิ่นจึงช็อคมากที่เห็นว่ารองเท้าคริสตัลนั้นรวดเร็วกว่าเขาในสภาพนี้

"อะไรกัน? ทำไมมันถึงได้รวดเร็วขนาดนี้ นอกจากนั้นแล้วมันยังออกมา จากก็อตแซงชัวรี่ได้อีก นี่มันแปลกเกินไปแล้ว"

หานเซิ่นหยุดมองรองเท้าคริสตัล

'มันถูกทำขึ้นมาจากคริสตัลจริงๆอย่างนั้นหรอ? หรือว่าบางที่มันจะเป็น สิ่งของของพวกคริสตัลไลเซอร์' หานเซิ่นคิด

"เซิ่น นายกำลังทำอะไรอยู่" หานเซิ่นกำลังยืนอยู่ในสวน เขาไล่จับรองเท้า มาสักพักหนึ่งแล้ว จีเหยียนหรันเดินออกมาจากบ้านพร้อมกับเสี่ยวฮวาใน อ้อมแขนของเธอ "ฉันถูกรองเท้าส้นสูงไล่ตาม" หานเซิ่นดูขมขื่น

"หมายความว่ายังไง?" จีเหยียนหรันไม่เข้าใจ

หานเซิ่นชี้ไปที่รองเท้าและพูด "ฉันถูกเจ้าพวกนี้ไล่ตาม"

"นั่นมันก็แค่รองเท้าคริสตัลหนิ พวกมันไม่ได้มีระบบอัตโนมัติอะไรสัก หน่อย แล้วพวกมันจะไล่ตามนายได้ยังไง?"

จีเหยียนหรันมองไปที่รองเท้าคริสตัล พวกมันโปร่งใสและไม่ได้มีอะไรอยู่ ข้างในเช่นเดียวกัน มันดูเป็นรองเท้าธรรมดาทั่วๆไป

เนื่องจากลักษณะของรองเท้าส้นสูงนี้เป็นอะไรที่จีเหยียนหรันชื่นชอบ เธอ จึงเดินเข้าไปใกล้พวกมันและถอดรองเท้าของตัวเองออก เธอต้องการที่จะ ลองสวมพวกมันดู

หานเซิ่นรีบหยุดเธอเอาไว้ "เจ้าพวกนี้มันชั่วร้าย อย่าแตะต้องพวกมัน!"

หานเซิ่นเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้จีเหยียนหรันฟัง เมื่อเล่าจบ จีเห ยียนหรันก็หัวเราะออกมา "จากที่เล่ามา พวกมันก็ไม่เห็นจะทำเรื่องไม่ดี อะไรกับนายเลย ทำไมนายถึงได้รีบสันนิษฐานว่าพวกมันชั่วร้ายซะแล้ว ล่ะ?"

หานเซิ่นต้องการจะพูดอะไรอย่างอื่นอีก แต่รองเท้าคริสตัลดูเหมือนจะ เข้าใจสิ่งที่จีเหยียนหรันพูด พวกมันเคาะตัวเองกับพื้นราวกับเห็นด้วยกับ คำพูดของเธอ

"รองเท้าพวกนี้ช่างเป็นอะไรที่วิเศษจริงๆ" จีเหยียนหรันประหลาดใจ

รองเท้าคริสตัลดูเหมือนจะชื่นชอบที่ได้รับคำชม พวกมันตัดสินใจเลิก
ติดตามหานเซิ่นและหันไปหาจีเหยียนหรันแทน พวกมันสวมตัวเองกับเท้า
ของเธอก่อนที่หานเซิ่นจะมีโอกาสได้ทำอะไร

ตอนที่ 1612 ผลลัพธ์จากการสืบสวน

ในจังหวะที่จีเหยียนหรันสวมใส่รองเท้าคริสตัล พวกมันก็เริ่มส่องแสง ออกมา และหลังจากที่แสงสว่างดับลงไปแล้ว พวกมันก็ห่อตัวรอบร่างกาย ของจีเหยียนหรันราวกับเป็นชุดเกราะที่ทำมาจากคริสตัล

"ที่รัก เธอเป็นอะไรไหม?" หานเซิ่นช็อค เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

"ฉันไม่เป็นอะไร แต่รองเท้าพวกนี้ดูแปลกจริงๆ ฉันรู้สึกกระปรี้กระเปร่าราว กับว่าอาจจะต่อยภูเขาแตกเป็น 2 ส่วนได้ในหมัดเดียว" จีเหยียนหรัน เคลื่อนไหวร่างกายของเธอ ขณะที่พูดออกมาด้วยโทนเสียงที่ประหลาดใจ

เมื่อเห็นว่าจีเหยียนหรันยังสามารถควบคุมร่างกายของตัวเองได้ หานเซิ่น ก็รู้สึกโล่งใจ เขาถามต่อ "เธอถอดมันออกได้ไหม?" "ฉันไม่รู้วิธีที่จะถอดมันออก" จีเหยียนหรันพูด

หานเซิ่นขมวดคิ้ว แต่ทันใดนั้นเองชุดเกราะคริสตัลของจีเหยียนหรันก็ส่อง แสงออกมา และในชั่วพริบตามันก็กลับไปเป็นแค่รองเท้าคริสตัลอีกครั้ง หลังจากนั้นพวกมันก็ถอดตัวเองออกมาจากเท้าของจีเหยียนหรัน

"ฉันว่ารองเท้าคู่นี้มันยอดมากๆ ลองเอามันไปใช้ดู นายอาจจะได้ ประโยชน์จากมันก็ได้ ยังไงมันก็ดูน่าจะทรงพลังมาก" จีเหยียนหรันพูด

"ฉันไม่คิดว่าพวกมันจะช่วยอะไรได้ แค่มันไม่ทำอะไรฉัน ฉันก็รู้สึกขอบคุณ มันมากแล้ว"

หานเซิ่นไม่ได้คิดแบบเดียวกับจีเหยียนหรัน รองเท้าคู่นี้ยังคงเป็นสิ่งของที่ แปลกประหลาด และนั่นจึงทำให้เขารู้สึกไม่ค่อยวางใจเท่าไหร่ หานเซิ่นเดินกลับเข้าไปในบ้าน รองเท้าคริสตัลเลิกสนใจจีเหยียนหรันและ หันมาติดตามหานเซิ่นอีกครั้ง

ไม่ว่าหานเซิ่นจะทำยังไง เขาก็ไม่สามารถสลัดการติดตามของพวกมันได้ ดังนั้นเขาจึงใช้ชีวิตต่อไปโดยเมินเฉยต่อตัวตนของพวกมัน

หานเซิ่นดูดซับผลึกพลังชีวิตและได้รับจีในพ้อยขั้นสุดยอดเพิ่มมาอีก 16 พ้อย ซึ่งนั่นทำให้ตอนนี้เขามีจีในพ้อยขั้นสุดยอด 50 พ้อยแล้ว

'ด้วยพลังของเราตอนนี้ มันไม่น่าจะยากอะไรถ้าเราจะเก็บจีโนพ้อยขั้นสุด ยอดให้เต็ม แต่ก่อนอื่นเราจำเป็นต้องเพิ่มระดับแกนยืนประจำตัวก่อน' หานเซิ่นคิด

ความแข็งแกร่งทางร่างกายของหานเซิ่นนั้นดีพอแล้ว ดังนั้นตอนนี้สิ่งที่เขา ควรให้ความสนใจคือการฝึกฝนเพื่อเพิ่มระดับแกนยีน ในช่วงนี้หานเซิ่นจึง ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการฝึกฝน เขาต้องการให้แกนยีนทั้ง 4 กลายเป็น ระดับอัญมณี

แกนยีนทั้ง 4 ของเขาพัฒนาไปเป็นระดับทองแล้ว แต่พวกมันยังไม่ได้ขึ้น ไปถึงอันดับสูงสุดของตารางจัดอันดับ

หานเซิ่นตั้งใจจะรอจนกว่าพวกมันจะพร้อมที่จะพัฒนาไปเป็นแกนยืน ระดับอัญมณีซะก่อน ไม่อย่างนั้นมันก็จะดูผิดสังเกตเกินไป

หลายเดือนต่อมา ร่มปราการ แกนคริสตัล สายเลือดแท้และเหรียญก็ได้
ขึ้นไปเป็นอันดับเป็นหนึ่งของตารางจัดอันดับแกนยีนระดับทอง หลังจาก
นั้นพวกมันก็หายไปพร้อมกับสร้างความประหลาดใจไปทั่วทั้งก็อตแซงชัวรี่
เขต 4 อีกครั้ง

แต่ละเมืองต่างพยายามจะคาดเดาเจ้าของแกนยีนทั้ง 4 นี้ แต่ไม่ว่าพวก เขาจะพยายามสืบหายังไงก็ไม่มีใครสามารถคาดเดาได้ หลังจากที่แกนยีนทุกอันพัฒนาไปเป็นระดับอัญมณีหมดแล้ว เป้าหมาย ต่อไปของหานเซิ่นก็คือเก็บจีโนพ้อยขั้นสุดยอดให้เต็ม

น่าเศร้าที่หานเซิ่นยังไม่สามารถกำจัดรองเท้าคริสตัลได้หลังจากที่อยู่
ด้วยกันเป็นเวลานาน แต่ก็ยังดีที่ไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกับรองเท้าคริสตัล
ถึงแม้มันจะเป็นอะไรที่แปลกประหลาด แต่อย่างน้อยๆหานเซิ่นก็สามารถ
เก็บรองเท้าเพื่อซ่อนจากสายตาคนอื่นได้

แต่ก่อนที่หานเซิ่นจะกลับเข้าไปในก็อตแซงชัวรี่ เขาก็สังเกตเห็นข้อความ จากจียัวเจิน

"คุณรู้ที่อยู่ของหัวหน้าพวกนิวคอมมูนิตี้แล้วอย่างนั้นหรอ?" หานเซิ่นถาม

"หลังจากที่ตรวจสอบอยู่นาน ผลลัพธ์ที่ได้ออกมาก็คือดาวทาริค ถ้า หัวหน้าของพวกนิวคอมมูนิตี้ซ่อนตัวอยู่ใน 1 ใน 3 ดาวพวกนี้จริงๆ ดาวทา ริคก็มีความเป็นไปได้มากที่สุด" จียัวเจินมอบข้อมูลที่สืบได้มาให้กับหาน เซิ่น

"ดาวทาริค..." หานเซิ่นอ่านข้อมูลที่ได้รับมา

"นายมีแผนที่จะทำอะไร? ถ้านายต้องการความช่วยเหลืออะไรก็บอกฉัน ได้เลย" จียัวเจินพูด

"เรื่องนั้นไม่จำเป็น" หานเซิ่นตอบเพราะแค่ด้วงของเขาก็เพียงพอแล้ว

ถึงแม้หัวหน้าของพวกนิวคอมมูนิตี้จะไม่ได้อยู่บนดาวดวงนั้น เขาก็ยังต้อง ไปที่นั่นอยู่ดีเพราะถ้าเขาไม่ไป คนของนิวคอมมูนิตี้ก็อาจจะคิดว่าเขา อ่อนแอ ภายในห้องๆหนึ่ง ชิงหย่ากำลังเล่นอยู่กับกล่องใบหนึ่ง กล่องใบนั้นถูกเปิด ออกและสิ่งของที่อยู่ข้างในก็ดึงดูดความสนใจของเขาอย่างมาก

"นั่นคือของที่ว่า? หมายความว่าเขาคือหัวหน้าของนิวคอมมูนิตี้?" ชิงหย่า พูดกับตัวเอง ขณะที่เปิดกล่องออก

"คุณชิงหย่า ท่านประธานสั่งให้คุณไปที่ห้องประชุม" ผู้หญิงคนหนึ่งติดต่อ เขาผ่านเครื่องสื่อสาร

"จะไปเดี๋ยวนี้แหละ" ชิงหย่าเก็บกล่องและเดินไปที่ห้องประชุมตามที่ได้รับ คำสั่ง

หลายคนนั่งประจำที่เรียบร้อยแล้ว ในห้องประชุมนั้นมีมนุษย์และชูร่านั่ง อยู่หลายคน แม้แต่ที่น่าก็อยู่ที่นี่ด้วย มีเพียงแค่หัวหน้าเท่านั้นที่ยังไม่ ปรากฏตัว "ท่านประธานอยู่ที่ไหน?" ชิงหย่าถามขณะที่นั่งประจำที่ของตัวเอง

ชูร่าคนหนึ่งเดินออกมาและนั่งลงบนที่นั่งของหัวหน้า เขาพูดออกมาอย่าง เย็นชา

"ท่านประธานไม่สบาย ดังนั้นข้าจะเป็นคนดำเนินการประชุมครั้งนี้"

"เจ้าคู่ควรอย่างนั้นหรอ?" ชิงหย่าหัวเราะออกมา

"เจ้าคิดยังไงล่ะ?" ชูร่าวางมือของเขาลงบนโต๊ะ เขาถือโลหะบางอย่างอยู่ เมื่อทุกคนได้เห็นของสิ่งนั้น สีหน้าของพวกเขาก็เปลี่ยนไป

"ก็ได้ ถ้านั่นเป็นการตัดสินใจของท่านประธาน พวกเราก็จะยอมรับฟัง" ชิง หย่าพูด "ดี" ซูร่าคนนั้นจ้องไปที่ชิงหย่าและพูด "ท่านประธานนั้นไม่พอใจกับ ผลงานของเจ้า เจ้าทำพลาดถึง 2 ครั้งแล้ว"

"ข้าจะทำอะไรได้? ใครจะไปรู้ว่าปีศาจกระดูกโลหิตและมือสังหารผู้เสื่อม เสียจะโง่ขนาดนั้น?" ชิงหย่าพูด

"มันไม่มีข้ออ้างกับความล้มเหลว จากนี้ไปข้าจะเป็นคนคอยสั่งการเรื่อง ทั้งหมด เจ้าแค่ต้องส่งกองกำลังของพวกเราไปที่เมืองเงามืด" ชูร่าคนนั้น พูด

"เอางั้นก็ได้ แต่ใครกันล่ะที่พวกเราจะส่งไป?" ชิงหย่าถาม

"ข้าและชูร่านักสู้ที่ภาคภูมิของพวกเรา" ชูร่าพูดออกมาอย่างสงบ แต่มันมี ความหยิ่งยโสซ่อนอยู่ในโทนเสียงของเขา "พวกเขาทั้งหมดเลยอย่างนั้นหรอ?" ชิงหย่ามองเขาอย่างแปลกๆ

"ใช่แล้ว ทั้งหมดเลย ครั้งนี้มันจะผิดพลาดไม่ได้ พวกเราจะต้องฆ่าหาน เซิ่น"

หลังจากนั้นเขาก็หันมามองที่ชิงหย่าและถาม "หรือว่าเจ้ามีปัญหาอย่าง นั้นหรอ?"

"ไม่" ชิงหย่าพูด

"ดี ทำงานตามที่เจ้าได้รับมอบหมาย ส่วนพวกเราก็จะทำงานในส่วนของ พวกเรา" ชูร่าคนนั้นพูดออกมาด้วยความมั่นใจ

ตอนที่ 1613 ศัตรูมาถึง

หลังจากจบการประชุม ที่น่าเดินเข้ามาหาชิงหย่า

"ลุงชิงหย่า ลุงช่วยพาข้าไปด้วยได้ไหม? ข้าอยากจะเห็นมนุษย์คนนั้นตาย ด้วยตาของตัวเอง"

"ครั้งก่อน คุณหนูแอบออกไปและเสียชุดเกราะจีโนให้กับศัตรู เรื่องนั้นทำ ให้ท่านประธานไม่พอใจอย่างมาก ดังนั้นคุณหนูควรจะอยู่ที่นี่ ข้าไม่คิดว่า ท่านประธานจะยอมให้คุณหนูออกไปอีก" ชิงหย่ายิ้มให้กับเธอ

"ลุงชิงหย่า มันเป็นเพราะหานเซิ่นขโมยมันไป ข้าถึงได้อยากจะเห็นเขาถูก ฆ่า ข้าต้องการฆ่าเขาและชิงชุดเกราะกลับมา ได้โปรดเถอะ ลุงชิงหย่า พา ข้าไปด้วย" ที่น่าจับแขนของชิงหย่าขณะที่ขอร้อง "ข้าคงจะทำแบบนั้นไม่ได้ ถ้าคุณหนูต้องการจะไปจริงๆ คุณหนูก็ควรจะ ไปขอกับซาหลินเจีย ถ้าเขาตอบตกลง ข้าก็จะพาคุณหนูไปด้วย" ชิงหย่า พูด

ที่น่าแบะปาก "ซาหลินเจียก็เป็นแค่ชูร่าตนหนึ่ง ข้าไม่จำเป็นต้องได้รับคำ อนุญาตจากเขา ลุงชิงหย่าได้โปรดพาข้าไปด้วย ตอนนี้ท่านพ่อกำลังฝึก วิชาอยู่ ถ้ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้น ยังไงลุงชิงหย่าก็ปกป้องข้าได้"

ที่น่าขอร้องอยู่พักใหญ่ๆ จนกระทั่งชิงหย่าไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากพา เธอไปด้วย "ก็ได้ ข้าจะพาคุณหนูไปด้วย แต่คุณหนูจะต้องเชื่อฟังที่ข้าบอก ถ้าคุณหนูไม่เชื่อฟัง ข้าก็จะไม่พาคุณหนูออกไปไหนอีก"

"ลุงชิงหย่าใจดีที่สุด! ข้าจะเชื่อฟังลุงชิงหย่าทุกอย่าง" ที่น่าดีใจ

"ถ้างั้นคุณหนูก็ไปเตรียมตัวให้พร้อมและรอฟังคำสั่งของซาหลินเจีย" ชิง หย่าบอกเธอ แต่ที่น่าดูจะไม่พอใจกับเรื่องนั้น เธอแบะปากอีกครั้ง

"ซาหลินเจียคนนั้นก็เป็นแค่ชูร่าตนหนึ่ง เขาเทียบกับลุงชิงหย่าไม่ได้ด้วย ซ้ำ ข้าไม่รู้ว่าทำไมท่านพ่อถึงได้เชื่อใจเขามากขนาดนั้น และปล่อยให้เขา ทำตามใจชอบ"

"ถ้าเขาได้รับความเชื่อใจจากท่านประธานมากขนาดนั้น มันก็หมายความ ว่าเขาเป็นคนที่ยอดเยี่ยม คุณหนูแค่ไปเตรียมตัวให้พร้อมก็พอ"

. .

หานเซิ่นตัดสินใจขับด้วงไปที่ดาวทาริค ถึงแม้หัวหน้าของพวกนิวคอมมูนิตี้ จะไม่ได้อยู่ที่นั่น เขาก็ยินดีที่จะจัดการกับพวกลูกสมุนก่อน หานเซิ่น ต้องการจะแสดงให้พวกเขาเห็นว่าเขาไม่ใช่คนที่จะให้ใครมารังแกได้ ขณะที่หานเซิ่นกำลังเดินทางอยู่ในไฮเปอร์สเปซ เขาก็ได้รับข้อมูลจาก หมายเลขที่ไม่รู้จัก "นายกำลังตกอยู่ในอันตราย ออกจากเมืองเงามืด เดี๋ยวนี้ ,เจ้าบอด"

หานเซิ่นประหลาดใจที่เห็นแบบนั้น การที่เจ้าบอดส่งข้อความโดยใช้วิธีที่ ไม่ปลอดภัยแบบนี้ แสดงว่าเขาไม่มีเวลามาหาหานเซิ่นด้วยตัวเอง อย่าง นั้นแล้วมันก็หมายความว่าคงจะต้องเป็นเหตุฉุกเฉินจริงๆ

'หรือว่านิวคอมมูนิตี้กำลังจะส่งคนไปบุกเมืองเงามืดอย่างนั้นหรอ? แต่นั่น ไม่น่าจะเป็นไปได้! ถึงเมืองเงามืดจะไม่ได้ใหญ่โตอะไร แต่นั่นเป็นสถานที่ ที่เราอยู่ นอกจากนั้นกู่ชิงเฉิงและลูกม้าสีแดงก็อยู่ที่นั่นด้วย แม้แต่เมือง ระดับขั้นสุดยอดก็ไม่น่าจะบุกตีเมืองของพวกเราได้ แต่ช่างเถอะ ยังไงเราก็ ควรจะกลับไปดูให้แน่ใจ' หานเซิ่นคิด

ห่างจากเมืองเงามืดไป 300 ไมล์ มีชูร่านักสู้หลายสิบตนมารวมตัวกันอยู่ ในหุบเขา หลังจากที่ชูร่าสามารถเข้ามาในก็อตแซงชัวรี่ได้ ชูร่าหลายๆตนก็ มักจะเข้ามาที่นี่เพื่อผจญภัยเท่านั้นเนื่องจากพวกเขาไม่สามารถเก็บจีโน พ้อยและใช้วิญญาณอสูรได้ ดังนั้นจึงไม่ค่อยมีชูร่าเสียเวลาเข้ามาในนี้ เท่าไหร่นัก

ตอนนี้เมื่อมีชูร่าหลาย 10 ตนมารวมตัวกัน มนุษย์ที่ได้เห็นพวกเขาก็จะ รู้สึกหวาดกลัวไปตามๆกันเพราะยังไงพวกเขาก็เป็นนักสู้ระดับ 4

ชูร่านักสู้มาพร้อมกับมอนสเตอร์ที่น่ากลัวอีกหลายตัว ซึ่งเห็นได้ชัดว่าพวก มันเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด

ชาหลินเจียมองดูมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดและชูร่าที่มารวมตัวกันอย่างพึง พอใจ

"ชิงหย่า พยายามอยู่ข้างๆข้าไว้" ซาหลินเจียหันมาพูดกับชิงหย่า

ชิงหย่าเพียงแค่พยักหน้าแต่ไม่ได้พูดอะไร

ซาหลินเจียลูบหัวมอนสเตอร์ที่เขาขื่อยู่ หลังจากนั้นมันก็ปล่อยหมอกควัน ออกมาเพื่อพรางตัวพวกเขาทั้งหมด

แกะและวัวสีเขียวยังคงใช้ชีวิตอย่างปกติอยู่ภายในเมืองเงามืด ขณะที่ พวกมันเดินตรวจตาเมืองอยู่ มันก็เห็นกู่ชิงเฉิงเดินออกไปมาที่ประตูเมือง แกะฝืนยิ้มออกมาและเดินเข้าไปหาเธอ

"ถ้าเจ้าต้องการอะไรล่ะก็ บอกข้ามาได้เลย มันไม่มีความจำเป็นที่เจ้า จะต้องออกไปจากเมืองด้วยตัวเอง"

"ไล่ทุกคนออกไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้" กู่ชิงเฉิงพูดอย่างเย็นชา ขณะที่มอง ออกไปนอกเมือง "เจ้าว่าอะไรนะ?" แกะและวัวสีเขียวตัวแข็งที่อไป พวกมันไม่แน่ใจว่าเกิด อะไรขึ้น

"ทุกคนรวมทั้งพวกนาย 2 ตัวด้วย ออกไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้ ถ้าพวกนายยัง อยากมีชีวิตอยู่ก็หนีออกไปให้ไกลที่สุด อย่าให้ฉันต้องพูดซ้ำหลายครั้ง" หลังจากนั้นกู่ชิงเฉิงก็เดินออกจากเมืองไป

แกะและวัวสีเขียวยังคงอึ้งอยู่ พวกมันไม่รู้ว่าควรจะทำยังไงดี แต่พวกมันก็ ไม่กล้าถามเธออีกครั้ง พวกมันรู้สึกแย่ที่จะหนีไปจากที่นี่โดยไม่ได้บอก อะไรกับหานเซิ่น แกะและวัวสีเขียวจึงไม่สามารถทำตามคำสั่งนั้นได้

"ทำตามที่นางบอก" เสียงที่อ่อนนุ่มดังขึ้นมา แกะและวัวสีเขียวหันไปมอง เจ้าของเสียงๆนั้น และพวกมันก็เห็นจิ้งจอกสีเงินกำลังเดินเข้ามา

มันไม่ใช่แค่จิ้งจอกสีเงินเท่านั้น แม้แต่อสูรดวงดาวสมุทร ม้าน้ำและลูกม้า สีแดงจอมขี้เกียจก็ออกมาจากสวนด้วยเช่นกัน สมาชิกสำคัญของเมืองทุกคนออกมาแบบนี้ก็ทำให้แกะและวัวสีเขียวรับรู้ ว่ากำลังมีเรื่องใหญ่บางอย่างเกิดขึ้น

"เกิดอะไรขึ้น? พวกเราควรจะแจ้งให้หัวหน้าทราบก่อนไหม?"

พวกมันรู้ว่าจิ้งจอกสีเงินเป็นสัตว์เลี้ยงตัวโปรดของหานเซิ่น ดังนั้นพวกมัน จึงถามเพื่อความแน่ใจ

"ไม่ต้อง แค่ออกไปจากที่นี่ก่อนที่จะสายเกินไปก็พอ" หลังจากนั้นจิ้งจอกสี เงินก็วิ่งออกจากเมืองไป

แกะและวัวสีเขียวรู้ว่ากำลังจะมีเรื่องร้ายเกิดขึ้น พวกมันทั้งคู่ทำตาม คำแนะนำของจิ้งจอกสีเงินและอพยพทุกคนออกจากเมือง แต่เนื่องจาก พวกมันไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นจึงทำให้มีหลายคนปฏิเสธที่จะออกจากเมือง แกะและวัวสีเขียวเลยตัดสินใจวิ่งออกไปจากเมือง เพื่อไปหาจิ้งจอกเงิน และกู่ชิงเฉิง "นี่ดูจะเป็นเรื่องยาก ข้าไม่รู้ว่าจะใน้มนาวให้พวกเขาออกไป จากเมืองยังไงดี"

"ช่างเถอะ ยังไงตอนนี้มันก็สายเกินไปแล้ว" กู่ชิงเฉิงพูด ขณะที่มองออกไป ข้างหน้า

มีหมอกควันกำลังเคลื่อนที่เข้ามาจากระยะไกล ไม่นานก็มีมอนสเตอร์ที่น่า กลัววิ่งออกมาจากหมอกควันนั้นพร้อมกับมีสิ่งมีชีวิตรูปร่างมนุษย์นั่งอยู่ บนหลังของมัน ซึ่งพวกเขาทุกคนมีเขาอยู่บนหัวของตัวเอง

เมื่อแกะและวัวสีเขียวเห็นกองทัพที่กำลังบุกเข้ามา พวกมันก็เกือบจะฉี่ ราด พลังชีวิตของกองทัพที่บุกมานั้นน่ากลัวอย่างมาก

ตอนนี้พวกมันรู้แล้วว่าทำไมกู่ชิงเฉิงถึงได้สั่งให้ทุกคนออกไปจากที่นี่

ตอนที่ 1614 ชูร่าเชนจ์ที่แปลกประหลาด

แกะและวัวสีเขียวรีบวิ่งกลับเข้าไปในเมืองด้วยความหวาดกลัว

"หัวหน้าไม่อยู่แบบนี้แล้วพวกเราจะทำยังไงกันดี?" วัวสีเขียวพูดขณะที่วิ่ง กลับเข้าไปในเมือง

"พวกเราต้องนำข่าวไปบอกหัวหน้า แต่ตอนนี้เขาอยู่ในสหพันธ์ ข้าไม่รู้ว่า เขาจะกลับมาเมื่อไหร่ ได้แต่หวังว่าพวกเขาจะรับมือกับศัตรูที่บุกมาได้ ไม่อย่างนั้นพวกเราเสร็จแน่ๆ!" แกะดูตื่นตระหนก

"นายหมายความว่าไง ที่ว่าเสร็จแน่ๆ?" มีเสียงดังมาจากด้านหลังของพวก มัน พวกมันหันไปและเห็นหานเซิ่นอยู่ด้านหลัง พวกมันจึงรีบพูดออกมาด้วย ความดีใจ "หัวหน้ากลับมาแล้ว!"

"เกิดอะไรขึ้น?" หานเซิ่นถาม

"มีกองทัพของศัตรูกำลังบุกมาโจมตีพวกเรา ถึงพวกมันจะมีจำนวนไม่มาก แต่พวกมันดูจะแข็งแกร่งมากๆ แม้แต่นายหญิงกู่ก็ดูไม่มั่นใจว่าจะชนะ" แกะพูด

"พาณันไปดูหน่อย" หานเซิ่นไม่ได้เร่งรีบอะไร เขาพาแกะและวัวสีเขียวขึ้น ไปบนหอคอย เพื่อที่จะสังเกตการณ์จากที่สูง

มันไม่มีทางที่เจ้าบอดจะส่งข้อความมาเตือนหานเซิ่นโดยไม่มีเหตุผล เพราะฉะนั้นศัตรูที่บุกมาจะต้องแข็งแกร่งอย่างแน่นอน เมื่อรู้แบบนั้นเขาก็ ต้องการจะสังเกตศัตรูที่มาก่อนเป็นอันดับแรก หานเซิ่นมองออกไปนอกหน้าต่างและเห็นซูร่า 14 ตนอยู่บนหลังของมอน สเตอร์ตัวหนึ่ง แต่เขายังดูไม่ออกว่าซูร่าพวกนั้นแข็งแกร่งขนาดนั้น ส่วน มอนสเตอร์ที่ถูกขี่อยู่นั้นเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอย่างแน่นอน

'แปลกจริงๆ ถึงชูร่าจะเข้ามาในก็อตแซงชัวรี่ได้แล้ว แต่ความสามารถของ พวกมันก็ยังถูกจำกัดอยู่ดี อีกอย่างควรจะเป็นเรื่องยากที่พวกมันจะทำให้ มอนสเตอร์พวกนั้นเชื่องได้ อย่างนั้นแล้วพวกมันไปรวบรวมมอนสเตอร์ขั้น สุดยอดตั้งมากมายขนาดนี้มาได้ยังไง?'

เมื่อหานเซิ่นเห็นชิงหย่าอยู่ในกลุ่มชูร่าที่บุกมาด้วยเขาก็คิด 'แบบนี้นี่เอง พวกมันเป็นคนของนิวคอมมูนิตี้'

ขณะที่หานเซิ่นสังเกตพวกเขาอยู่ ซาหลินเจียก็นำกองทัพชูร่าและมอน สเตอร์ขั้นสุดยอดมาถึงหน้าเมืองเงามืดแล้ว เมืองเงามืดเป็นเมืองที่ไม่ได้มี ระบบป้องกันอะไร แค่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดทั่วๆไปก็สามารถทำลายเมือง แห่งนี้ได้ "พวกแกเป็นใครกัน ทำไมถึงได้มาที่นี่?" กู่ชิงเฉิงถาม

ซาหลินเจียตอบกลับไปอย่างเลือดเย็น "ข้าจำเป็นต้องมีเหตุผลในการฆ่า ด้วยหรอ?"

หลังจากนั้นเขาก็โบกมือเพื่อสั่งให้ชูร่าทั้ง 13 ตนเริ่มบุกโจมตี

"ต้องการให้ข้าเหลือใครไว้ให้เจ้าสักคนไหม?" ซาหลินเจียหันไปถามชิง หย่า

"ไม่ล่ะ ขอบคุณ เจ้าก็รู้ว่าข้าไม่ได้มีความสุขกับการฆ่าฟัน" ชิงหย่าพูด

หลังจากนั้นซาหลินเจียก็ขึ่มอนสเตอร์ของเขาเข้าไปหากู่ชิงเฉิง

นิวคอมมูนิตี้ได้ทำการสืบค้นข้อมูลของหานเซิ่นอย่างละเอียด ดังนั้นพวก เขาจึงรู้เรื่องเกี่ยวกับเมืองเงามืดทั้งหมด

ซาหลินเจียไม่ได้สนใจว่ามีใครอาศัยอยู่ในเมืองบ้าง แต่เขาก็รู้ว่ากู่ชิงเฉิง เป็นเพียงคนเดียวที่พอจะต้านการโจมตีของพวกเขาได้ ดังนั้นเขาจึง ต้องการจัดการกับเธอด้วยตัวเอง

"กู่ชิงเฉิง! ข้าเคยได้ยินมาว่าเจ้าเป็นเจ้าเมืองสุขาวดี เจ้าคงจะแข็งแกร่ง มากสินะ แสดงให้ข้าเห็นหน่อยว่าเจ้ามีดีแค่ไหน!"

ซาหลินเจียกระโดดลงมาจากมอนสเตอร์และชกหมัดใส่เธอ

มอนสเตอร์ตัวนั้นวิ่งต่อเข้าไปที่เมืองเงามืดด้วยตัวของมันเอง

ชูร่านั้นรู้แต่วิธีใช้พละกำลังทางกายภาพ ถึงแม้พวกเขาจะรู้วิธีขี่สัตว์อยู่ บ้างแต่พวกเขาไม่ได้ถนัดการต่อสู้บนหลังสัตว์

ดังนั้นชูร่าคนอื่นจึงทำแบบเดียวกัน เมื่อพวกเขาเข้าไปใกล้เป้าหมาย พวก เขาก็กระโดดลงจากมอนสเตอร์ที่ขื่อยู่ หลังจากนั้นมอนสเตอร์ก็จะวิ่งต่อ เข้าไปในเมืองเงามืดด้วยตัวของพวกมันเอง

แน่นอนว่าจุดประสงค์ของพวกเขาไม่ใช่การทำลายทุกสิ่งทุกอย่างในเมือง พวกเขาแค่ต้องการฆ่าทุกชีวิตที่อยู่ข้างในเท่านั้น

แต่พวกเขาไม่ได้รู้เลยว่าตอนนี้หานเซิ่นก็อยู่ในเมืองด้วย พวกเขาคิดที่จะ ใช้โอกาสนี้ยึดเมืองเป็นของตัวเองเพื่อในเวลาที่หานเซิ่นกลับมา พวกเขา จะได้จัดการกับหานเซิ่นในทันที

เมื่อกู่ชิงเฉิงซักดาบทองแดงของเธอออกมา สีหน้าของเธอก็ดูเยือกเย็น เหมือนกับน้ำแข็ง ดาบทองแดงที่เธอถืออยู่นั้นดูแปลกประหลาด มันไม่ใช่ทั้งวิญญาณอสูร และแกนยืน เธอมักจะพกมันติดตัวอยู่ที่เอวเสมอ แต่เธอไม่เคยชักมัน ออกมาใช้เลย

วันนี้เป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้เห็นมัน มันมีลักษณะที่แตกต่างจากดาบ สมัยใหม่ มันไม่มีด้ามจับและทั้งตัวดาบเป็นชิ้นเดียวกัน

ตัวดาบมีสัญลักษณ์ประหลาดสลักเอาไว้ พวกมันดูไม่เหมือนกับสิ่งที่ถูก เพิ่มเข้าไปทีหลัง แต่มันดูเหมือนจะอยู่บนตัวดาบมาตั้งแต่แรกแล้ว

เมื่อกู่ชิงเฉิงชักดาบเล่มนั่นออกมา ออร่าของเธอก็ดูเปลี่ยนไป โดยปกติ แล้วเธอจะดูเป็นคนที่ลึกลับแต่ในตอนนี้เธอดูเหมือนกับราชาแห่งสงคราม กู่ชิงเฉิงกวัดแกว่งดาบของเธอด้วยหน้าตาที่เมินเฉย แสงดาบถูกปล่อย ออกไปเป็นรูปเสี้ยวพระจันทร์ พลังทำลายล้างของมันถูกปลดปล่อยไปใส่ ชูร่าและมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่กำลังเข้ามา

ตูม!

เมื่อพลังนั้นพุ่งออกไปหาชูร่าและมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด พวกมันก็ถูก ระเบิดจนกระเด็นออกไป ในขณะที่ทางกู่ชิงเฉิงยังคงยืนนิ่งอยู่กับที่

หานเซิ่นตกตะลึงกับสิ่งที่เห็น ตอนนี้เขาเข้าใจแล้วว่าทำไมวันนั้นเธอถึงได้ หนีรอดมาจากเมืองสุขาวดี พลังของดาบเล่มนั้นเป็นอะไรที่น่าสะพรึงกลัว

หานเซิ่นทำการประเมินคร่าวๆ และสันนิษฐานว่าถึงเขาจะแปลงร่างเป็น มือสังหารผู้เสื่อมเสีย เขาก็ยังไม่มั่นใจว่าจะชนะเธอได้ "ไม่แปลกใจเลยที่เจ้าเป็นเจ้าเมืองสุขาวดี"

แต่ถึงอย่างนั้นซาหลินเจียก็ไม่ได้กลัวพลังนั้น เขาจ้องมองมาที่เธอ ใน ขณะเดียวกันกล้ามเนื้อของเขาก็ขยายใหญ่ขึ้นอย่างกะทันหัน เส้นเลือด ของเขาปูดขึ้นมา ขณะที่ดวงตาของเขาเปลี่ยนไปเป็นสีแดง

สีแดงนั้นกระจายไปทั่วร่างของเขา จนกระทั่งตัวของเขาดูเหมือนกับเปลว ไฟสีแดงที่ลุกโชติช่วง ซึ่งมันดูคล้ายคลึงกับตอนที่หานเซิ่นใช้แกนยีนเทพ

หานเซิ่นคิดว่ามันเป็นอะไรที่แปลก เขาเคยเห็นซูร่าใช้ซูร่าเชนจ์มาหลาย ครั้งแล้ว แต่มันไม่ได้ปลดปล่อยพลังพิเศษอะไรออกมาแบบนี้

กู่ชิงเฉิงเองก็คิดแบบเดียวกัน เธอขมวดคิ้วขณะที่จ้องมองไปที่เปลวไฟสี แดง "ข้าจะจัดการกับนางเอง พวกเจ้าไปจัดการคนอื่นให้หมด" ซาหลินเจีย ค่อยๆเดินเข้าไปหากู่ชิงเฉิงขณะที่ร่างกายลุกเป็นไฟ

กู่ชิงเฉิงพยายามปล่อยแสงดาบไปหยุดมอนสเตอร์กับชูร่าเอาไว้อีกครั้ง
แต่ซาหลินเจียก็ชกหมัดของเข้าไปทำลายแสงดาบ หลังจากนั้นหมัดเขาก็
พุ่งต่อไปปะทะกับดาบของเธอ

ตอนที่ 1615 ของเหลวสีแดง

เคร้ง!

ดาบของกู่ชิงเฉิงปะทะกับหมัดของซาหลินเจีย พวกเขาปะทะกันซ้ำแล้วซ้ำ เล่าแต่ก็ไม่มีฝ่ายไหนที่เป็นฝ่ายได้เปรียบ

"เจ้าควรจะภาคภูมิใจที่ต่อสู้กับโลหิตเทพของข้าได้!"

ร่างกายของซาหลินเจียส่องแสงสีแดงออกมาราวกับภูเขาไฟที่กำลังปะทุ หลังจากนั้นเขาก็ชกหมัดที่ทรงพลังอย่างไม่น่าเชื่อออกมาทำให้กู่ชิงเฉิง กระเด็นถอยหลังไป

"นั่นมันพลังอะไรกัน ทำไมชูร่าถึงได้แข็งแกร่งขนาดนั้น?" หานเซิ่นขมวด คิ้ว ในขณะเดียวกันชูร่าคนอื่นๆพร้อมกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดก็วิ่งเข้าไปหา จิ้งจอกสีเงิน

ชูร่าคนอื่นๆก็ใช้ชูร่าเชนจ์เช่นเดียวกัน แต่ของพวกเขาดูเหมือนจะเป็นแบบ ปกติ ร่างกายของพวกเขาแค่แข็งแกร่งขึ้นกว่าเดิมเท่านั้น แต่มันไม่ได้ลุก เป็นไฟเหมือนกับซาหลินเจีย

แต่ถึงอย่างนั้นชูร่านักสู้ถึง 13 ตน บวกกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอีก 14 ตัว ก็เป็นกองกำลังที่ยากจะรับมือได้อยู่ดี ดังนั้นแค่จิ้งจอกสีเงินและคนอื่นๆ คงจะต้านไว้ไม่ไหวแน่ๆ

"ลุงชิงหย่า ทำไมหานเซิ่นถึงไม่ได้อยู่ที่นี่?" ที่น่าขี่นกยักษ์ตัวหนึ่งซึ่งดู คล้ายคลึงกับนกยูงอยู่

"เขาน่าจะยังอยู่ในสหพันธ์ดวงดาว" ชิงหย่าพูด

ที่น่าดูผิดหวังที่ได้ยินแบบนั้น "อย่างนี้ข้าก็มาเสียเที่ยวน่ะสิ"

"มันไม่ได้เป็นแบบนั้น คุณหนูยังเพลิดเพลินกับการต่อสู้นี้ได้" ชิงหย่ายิ้ม

ที่น่ามองด้วยท่าทางดูถูก "มันไม่เห็นมีอะไรน่าดูตรงไหน? ท่านพ่อมอบ โลหิตเทพให้กับซาหลินเจีย ยังไงเขาก็ต้องแข็งแกร่งกว่ามนุษย์ผู้หญิงคน นั้นอยู่แล้ว"

"บางที่มันก็อาจจะไม่ได้เป็นแบบนั้นเสมอไป" ชิงหย่าพูด

ในขณะที่กู่ชิงเฉิงต่อสู้อยู่กับซาหลินเจีย มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดและชูร่าที่ เหลือก็มุ่งหน้าไปจัดการกับทุกคนที่อยู่ในเมือง แต่ในตอนนั้นเองพวกเขาก็ เห็นลูกม้าสีแดงเดินออกมา มันถือว่าตัวเล็กเมื่อเทียบกับชูร่าและมอน สเตอร์ขั้นสุดยอดที่กำลังบุกเข้ามา แต่น่าแปลกที่มันไม่ได้ดูเกรงกลัวพวก เขาเลยสักนิด ชูร่าที่อยู่หน้าสุดวิ่งเข้าไปหาลูกม้าสีแดงและชกหมัดใส่มัน

ลูกม้าสีแดงส่งเสียงคำรามออกมา เสียงนั้นระเบิดออกมาเหมือนกับคลื่น เสียงและผลักมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดกับชูร่าออกไป

คลื่นเสียงนั้นรุนแรงจนสามารถมองเห็นได้ มันปกคลุมไปทั่วทั้งเมืองเงามืด เมื่อชูร่าและมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดลุกกลับขึ้นมาได้ พวกเขาก็พยายามฝ่า คลื่นเสียงเข้าไป แต่พวกเขาไม่สามารถทำได้

พลังของพวกเขาไม่สามารถฝ่าคลื่นเสียงไปได้ ขณะที่ลูกม้าสีแดงยืนมอง พวกเขาด้วยสีหน้าที่เมินเฉย

ตอนนี้หานเซิ่นสามารถยืนยันได้แล้วว่าลูกม้าสีแดงตัวนี้เป็นมอนสเตอร์ที่ น่ากลัวจริงๆ มันไม่ได้ด้อยไปกว่าสปิริตจักรพรรดิเลย แต่ที่เขาไม่เข้าใจก็ คือทำไมมันถึงไม่ยอมออกไปไหนกับเขาเลย "ข้าคิดว่าจะมีแค่หานเซิ่นและผู้หญิงคนนั้นซะอีกที่แข็งแกร่ง ทำไมถึงได้มี มอนสเตอร์ที่แข็งแกร่งอาศัยอยู่ในเมืองแห่งนี้อีก?" ทีน่าดูประหลาดใจ

ชิงหย่าเองก็ประหลาดใจเช่นกัน "ชื่อเสียงของหานเซิ่นไม่ได้มาเพราะโชค ช่วย มันไม่แปลกที่เขาจะมีมอนสเตอร์ที่แข็งแกร่งขนาดนี้อยู่ใต้บังคับ บัญชา ซาหลินเจียควรจะสืบข้อมูลมาให้ดีกว่านี้"

ขณะเดียวกันซาหลินเจียก็ยังคงต่อสู้กับกู่ชิงเฉิงต่อไป มันยังยากที่จะดู
ออกว่าฝ่ายไหนจะเป็นฝ่ายชนะ

กู่ชิงเฉิงรู้อยู่แล้วว่าการที่มีลูกม้าสีแดงอยู่ที่นี่จะทำให้ชูร่าและมอนสเตอร์ ขั้นสุดยอดไม่สามารถฝ่าเข้าไปในเมืองได้ ดังนั้นเธอจึงไม่ได้กังวลถึงความ ปลอดภัยของจันทราสวรรค์ เปลวไฟสีแดงของซาหลินเจียไม่ได้ด้อยไปกว่าดาบของกู่ชิงเฉิงเลย วิธีการ ต่อสู้ของเขาเหมือนกับชูร่าทั่วๆไป ทั้งร่างกายของเขาก็คืออาวุธที่ใช้โจมตี ศัตรู เขาสามารถใช้ส่วนไหนของร่างกายก็ได้ในการโจมตี

หานเซิ่นทึ่งกับการต่อสู้ของพวกเขา การต่อสู้ของพวกเขาทำให้หานเซิ่นได้ เปิดหูเปิดตาจริงๆ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาของซาหลินเจีย ซึ่งแตกต่างจากของมนุษย์โดย สิ้นเชิง มันไม่ได้มีอารมณ์ความรู้สึกใดๆเข้ามาเกี่ยวข้อง เขาใช้เพียงแค่ พละกำลังเท่านั้นในการต่อสู้ เขาจึงดูเหมือนกับเครื่องจักรสังหาร

เมื่อซาหลินเจียเห็นว่าคนของเขาถูกหยุดเอาไว้ เขาก็ส่งเสียงตะโกน ออกมา หลังจากที่ได้ยินเสียงตะโกน ชูร่าทุกคนก็หยุดความพยายามจะฝ่าคลื่น เสียงไป พวกเขาทุกคนนำขวดยาที่บรรจุของเหลวสีแดงออกมา จากนั้น พวกเขาก็ป้อนมันให้กับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด

พวกมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดเองก็ดูจะต้องการจะดื่มของเหลวสีแดงพวกนั้น เช่นกัน พวกมันพยายามเบียดเสียดกันเพื่อให้ได้เป็นตัวแรก ซึ่งหลังจากที่ พวกมันได้ดื่มของเหลวสีแดงนั่นเข้าไปแล้ว พลังชีวิตของพวกมันก็ดู แข็งแกร่งขึ้นอย่างมาก ตอนนี้พวกมันดูเหมือนกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด เบอร์เซิร์ก

"ไม่มีทาง! มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดทั้ง 14 ตัวกลายเป็นโหมดเบอร์เซิร์กเนี่ย นะ? ของเหลวสีแดงนั่นคืออะไรกันแน่?" หานเซิ่นตกตะลึงกับสิ่งที่เห็น

ความแตกต่างระหว่างพลังของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดกับมอนสเตอร์ขั้นสุด ยอดเบอร์เซิร์กนั้นไม่ได้แตกต่างกันมากเหมือนกับระดับเลือดศักดิ์สิทธิ์กับ ขั้นสุดยอด มันถือว่าเป็นความต่างครึ่งระดับเท่านั้น แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ เป็นอะไรที่ยากกว่าจะวิวัฒนาการจากระดับเลือดศักดิ์สิทธิ์ไปเป็นระดับ ขั้นสุดยอด

ถึงมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดในก็อตแซงชัวรี่เขต 4 จะมีจำนวนมากกว่าก็อต แซงชัวรี่ทั้ง 3 เขตก่อนหน้านี้ แต่ถึงอย่างนั้นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดเบอร์ เซิร์กก็เป็นอะไรที่หาได้ยากอยู่ดี

ตอนนี้เมื่อได้เห็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดกลายเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด เบอร์เซิร์กหลังจากที่ดื่มของเหลวบางอย่างเข้าไป มันก็เป็นอะไรที่ยากจะ ประเมินได้ว่าผลกระทบของมันจะเลวร้ายขนาดไหน

หานเซิ่นไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่เห็น แต่เขาก็ไม่สามารถปฏิเสธสิ่งที่เกิดขึ้น ตรงหน้าได้ หลังจากที่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดพวกนั้นได้ดื่มของเหลวสีแดง เข้าไป พลังชีวิตของพวกมันก็แข็งแกร่งขึ้นกว่าเดิมมากจริงๆ แกนยีนที่ดูเหมือนกับภูเขาพุ่งเข้ามาใส่คลื่นเสียงของลูกม้าสีแดง แกนยีน อีกอันที่มีรูปร่างเหมือนดาบก็พุ่งเข้ามาปะทะกับคลื่นเสียงเช่นเดียวกัน

แกนยืนของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กทั้ง 14 ตัวพุ่งเข้ามาปะทะกับ คลื่นเสียงของลูกม้าสีแดง และในที่สุดคลื่นเสียงก็เริ่มแตกร้าว

สีหน้าของลูกม้าสีแดงเปลี่ยนไป มันคำรามออกมาด้วยพลังที่มากขึ้นกว่า เดิม แต่ถึงอย่างนั้นมันก็รู้สึกว่าพลังคลื่นเสียงสามารถถูกทำลายได้ทุกเมื่อ

"เจ้าแข็งแกร่งมาก แต่ข้าจะเป็นฝ่ายชนะ! นั่นก็เพราะว่าข้ามีโลหิตเทพอยู่ ส่วนเจ้านั้นเป็นแค่มนุษย์ที่ต้อยต่ำคนหนึ่ง"

ซาหลินเจียถอยออกไปและรวบรวมเปลวไฟสีแดงไว้ที่หมัด มันหมุนเป็นวัง วนและส่องสว่างขึ้นเรื่อยๆ "โลหิตเทพ? ในยุคที่ฉันเกิดขึ้นมา เทพไม่ได้แข็งแกร่งอะไร สำหรับ ปรมาจารย์ชี่กงแล้ว หน้าที่ของพวกเราก็คือการสังหารเทพ"

หลังจากที่พูดจบ พลังชีวิตของกู่ชิงเฉิงก็กลายเป็นสิ่งที่เหมือนกับน้ำ และ มันก็เริ่มหมุนวนรอบๆดาบของเธอ

ชื่อดาบของเธอก็คือ 'บริสุทธิ์' มันเป็นหนึ่งในสิบดาบที่มีชื่อเสียงมากที่สุด ในสมัยอดีตกาล กู่ชิงเฉิงมักจะใช้มันในการฝึกวิชาชี่กง และเมื่อเธอ วิวัฒนาการมาเป็นกึ่งเทพ เธอก็ไม่ได้สร้างแกนยืนประจำตัวขึ้นมา แต่เธอ ใช้ดาบนั้นเป็นแกนยืนประจำตัวของเธอ

ตอนที่ 1616 เสือในฝูงแกะ

หมัดของซาหลินเจียที่ห่อหุ้มด้วยเปลวเพลิงสีแดงกับดาบของกู่ชิงเฉิงพุ่ง ออกไปข้างหน้าพร้อมๆกัน

ฝูม!

เมื่อพลังทั้ง 2 ปะทะกันก็เกิดการระเบิดขึ้นมา มันเหมือนกับระเบิด ปรมาณูที่ทำลายล้างทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่โดยรอบ กู่ชิงเฉิงและซาหลินเจีย ลอยตัวอยู่บนหลุมขนาดใหญ่ที่เกิดขึ้น เปลวไฟของซาหลินเจียดับลงไป และพลังที่รวมตัวกันที่ดาบของกู่ชิงเฉิงก็หายไปเช่นเดียวกัน

"เป็นดาบที่ทรงพลังจริงๆ!" ซาหลินเจียพูด ขณะที่มีเลือดไหลออกมาที่ริม ฝีปากของเขา และบนหน้าผากของเขาก็เริ่มมีรอยสีแดงปรากฏให้เห็น หลังจากนั้นร่างกายของเขาก็ขาดเป็น 2 ท่อนตามรอยเลือดนั้น "เป็นไปได้ยังไงกัน? ซาหลินเจียได้รับโลหิตเทพของท่านพ่อไป แล้ว เขาจะ เป็นฝ่ายแพ้ได้ยังไงกัน?" ที่น่าซ็อคกับสิ่งที่เห็น

ชิงหย่ามองดาบที่อยู่ในมือกู่ชิงเฉิง ขณะที่กำลังคิดอะไรบางอย่าง

กู่ชิงเฉิงฆ่าซาหลินเจียในดาบเดียว หลังจากนั้นเธอก็หันกลับไปมองมอน สเตอร์ที่กำลังพยายามโจมตีใส่คลื่นเสียงของลูกม้าสีแดง สีหน้าของเธอดู ซีดเซียวไปพร้อมกับมีเลือดไหลออกมาที่มุมปากของเธอ เห็นได้ชัดว่าเธอ ได้รับบาดเจ็บพอสมควร

ถึงอย่างนั้นกู่ชิงเฉิงก็ยังคงวิ่งเข้าไปฆ่าหนึ่งในมอนสเตอร์ที่ขั้นสุดยอด แต่ ว่าพลังที่เธอปลดปล่อยออกมานั้นดูอ่อนแอลงไปมาก ดูเหมือนว่าการ ปะทะกับซาหลินเจียจะทำให้เธอได้รับบาดเจ็บมากกว่าที่คิด หานเซิ่นสามารถบอกได้ทันที่ว่าเธอได้รับบาดเจ็บหนัก ดังนั้นเขาไม่ สามารถรอได้อีกต่อไป เขาแปลงร่างเป็นมือสังหารผู้เสื่อมเสียและกระโดด ลงไปหากู่ชิงเฉิง เขาพาเธอมาหาจิ้งจอกสีเงินและพูด

"คุณทำได้ดีมากแล้ว ผมจะจัดการที่เหลือเอง"

"รักษาให้เธอด้วย" หลังจากนั้นหานเซิ่นก็หันไปพูดกับจิ้งจอกสีเงิน ก่อนที่ จะวิ่งเข้าไปหาหนึ่งในมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด

นอกจากหานเซิ่นจะแปลงร่างแล้ว เขายังเรียกปีกผีเสื้อออกมาพร้อมกับใช้ งานวิญญาณอสูรราชามดกระหายเลือด

หานเซิ่นวิ่งเข้าไปหาหนึ่งในมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด เมื่อมอนสเตอร์ตัวนั้น สังเกตเห็นเขา มันก็พยายามใช้แกนยืนของมันโจมตีใส่ศัตรูที่บุกเข้ามา หานเซิ่นยกโล่แขนขึ้นมาเพื่อสะท้อนพลังของแกนยีนกลับไป หลังจากนั้น เขาก็ใช้มีดแยกมิติฟันไปที่คอของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวนั้น

"อสูรแม่น้ำขุนเขาขั้นสุดยอดถูกฆ่า ไม่ได้รับวิญญาณอสูร แกนยีนถูก ทำลาย เนื้อสามารถกินได้ เมื่อดูดซับผลึกพลังชีวิต คุณมีโอกาสได้รับ 0-10 จีโนพ้อยขั้นสุดยอด"

แม้แต่ตัวหานเซิ่นเองก็ยังประหลาดใจกับความง่ายดายในการฆ่ามอน สเตอร์ขั้นสุดยอดด้วยพลังของเขาในตอนนี้ เขารู้ว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอด พวกนี้ไม่ได้เป็นระดับเบอร์เซิร์กจริงๆ ของเหลวสีแดงนั่นเพียงแค่ให้พลังใน เวลาที่จำกัดเท่านั้น

ด้วยพลังป้องกันอันมหาศาลของโล่และพลังในการตัดสิ่งต่างๆของมีดแยก มิติหานเซิ่นวิ่งตรงเข้าไปหาฝูงมอนสเตอร์และชูร่าอย่างไม่เกรงกลัวอะไร ในก็อตแซงชัวรี่เขต 4 แห่งนี้ยังมีหลายคนที่แข็งแกร่งกว่าหานเซิ่น ด้วยเหตุ นั้นเมื่อใหร่ก็ตามที่ต้องเจอกับยอดฝีมือหานเซิ่นก็มักจะระวังโดยการไม่ เข้าไปสู้กับศตรูเป็นกลุ่ม

แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าหานเซิ่นกลัวการต่อสู้กับศัตรูที่อยู่กันเป็นกลุ่ม

ตัวอักษรสีทองส่องสว่างอยู่บนโล่ของเขา ขณะที่มีดในมือของเขาก็ฟันใส่ ศัตรู ซูร่าและมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดพยายามที่จะจัดขบวนเพื่อรับมือกับ หานเซิ่น แต่รูปขบวนของพวกเขาก็ไม่ได้ผลกับหานเซิ่น

"เป็นไปได้ยังไงกัน?" ที่น่าเบิกตากว้างอย่างไม่อยากจะเชื่อในสิ่งเห็น

ชาหลินเจียถูกฆ่าตายโดยมนุษย์ผู้หญิงคนหนึ่ง ส่วนมอนสเตอร์ขั้นสุด ยอดและพวกชูร่าก็ถูกหานเซิ่นไล่ฆ่าอย่างง่ายดาย "คุณหนูประเมินหานเซิ่นต่ำเกินไป เขาถูกเรียกว่าดาบนภา และเขายังบุก เดียวเข้าไปในเมืองเวหาได้ ซาหลินเจียนั้นเย่อหยิ่งในความสามารถของ ตัวเองมากเกินไป เขาถึงได้พลาดท่าแบบนี้ ด้วยเหตุนั้นนิวคอมมูนิตี้ถึง ต้องสูญเสียอย่างมาก" ชิงหย่ามองหานเซิ่นด้วยความประหลาดใจ

"ดูเหมือนว่าพวกเราคงจะต้องรอจนกว่าท่านพ่อจะหายดี ถึงจะฆ่าไอ้บ้า นั่นได้" ที่น่าดูไม่มีความสุขเท่าไหร่นัก

"ดูเหมือนต้องเป็นแบบนั้น พวกเรากลับกันเถอะ ไม่อย่างนั้นพวกเราจะตก อยู่ในอันตรายไปด้วย" ชิงหย่าวางมือลงบนไหล่ของที่น่า ก่อนที่พวกเขาจะ หายตัวไป

"ท่านหัวหน้าเก่งกาจจริงๆ! ท่านหัวหน้ายอดเยี่ยมที่สุด!" แกะและวัวสี่ เขียวส่งเสียงเชียร์หานเซิ่นจากบนหอคอย "ดูเหมือนว่าหานเซิ่นจะนำหน้าพวกเราไปไกลแล้วจริงๆ ถึงแม้จะมีเวลา 10 ปีในการไล่ตาม แต่ฉันก็รู้สึกเหมือนกับว่าพวกเราไม่ได้เข้าใกล้เขาเลย สักนิด" หลินเฟิงยิ้มแห้งๆออกมาขณะที่พูดกับจิงจี้อู่

"เขาเป็นเหมือนกับสัตว์ประหลาดไม่มีผิด" จิงจี้อู่พูด

"แต่มันยังถือว่าโชคดีที่พวกเรายังมีชีวิตอยู่ ตราบใดที่ฉันยังหายใจอยู่ ฉัน ก็ยังคงหวังว่าสักวันหนึ่งฉันจะต่อสู้กับเขาได้อย่างเท่าเทียม" หลินเฟิงพูด อย่างมุ่งมั่น ขณะที่มองหานเซิ่นกำลังฆ่าศัตรูอย่างบ้าคลั่งราวกับเป็น ปีศาจ

"ฉันเองเช่นกัน ฉันจำเป็นต้องแก้แค้นที่เคยพ่ายแพ้ให้กับเขาในการแข่งขัน ครั้งนั้น" จิงจี้อู่ยิ้มออกมา

เมื่อหานเซิ่นฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอด 6 ตัวและชูร่า 7 คน พวกที่เหลือก็วิ่ง หนืไป แต่หานเซิ่นไม่คิดจะปล่อยพวกเขาไปง่ายๆ หานเซิ่นไล่ฆ่าพวกเขาจนหมด ทำให้เขาได้รับผลึกพลังชีวิตมาทั้งหมด 8 อัน และวิญญาณอสูรขั้นสุด ยอดอีก 1 ดวง นอกจากนั้นเขายังได้รับแกนยีนขั้นสุดยอดมาอีกอันหนึ่ง ด้วย

'ดูเหมือนว่านิวคอมมูนิตี้จะใจกว้างน่าดู เราไม่ต้องไปหามอนสเตอร์ขั้นสุด ยอดให้เหนื่อยเลย พวกเขาก็นำพวกมันมาส่งให้เราถึงที่' หานเซิ่นคิดกับ ตัวเอง

หลังจากนั้นพวกเขาก็ทำการเก็บกวาดพื้นที่โดยรอบ ร่างกายของมอน สเตอร์ขั้นสุดยอด 2 ตัวที่สามารถกินได้ถูกป้อนให้กับจิ้งจอกสีเงินและสัตว์ เลี้ยงตัวอื่นๆของเขาเพื่อที่พวกมันจะได้พัฒนาไปเป็นระดับขั้นสุดยอด ขณะที่หานเซิ่นตรวจสอบสิ่งที่เพิ่งได้รับมา เขาก็เห็นถึงการเคลื่อนไหวที่ แปลกประหลาดภายในจิต แสงของนางฟ้าและโกลเด้นโกรวเลอร์เริ่ม เคลื่อนไหวซึ่งบ่งบอกว่าพวกมันพร้อมจะออกมาแล้ว

ลูกแก้วแห่งแสงทั้ง 2 เริ่มแตกร้าว และปล่อยแสงสีทองกับขาวออกมาราว กับภูเขาไฟระเบิดทำให้ภายในจิตของเขาถูกย้อมด้วยแสงสีทองและสีขาว

ฝูม!

ลูกแก้วแห่งแสงทั้ง 2 ลูกแตกออก และภายในแสงสว่างนั้นร่างกายที่ดู แตกต่างไปจากเดิมแต่ยังคุ้นเคยก็ปรากฏออกมาให้เห็น

ตอนที่ 1617 วิวัฒนาการ

นางฟ้าดูไม่ได้เปลี่ยนไปมาก เธอยังคงมีผ้าคลุมสีขาวเหมือนเดิม แต่ปีก และวงแหวนบนหัวของเธอยังไม่ได้ปรากฏออกมาให้เห็นเนื่องจากเธอยัง ไม่ได้อยู่ในโหมดต่อสู้

โกลเด้นโกรวเลอร์ที่ยืนอยู่อีกฝั่งนั้นดูตัวเล็กมากๆ มันดูเหมือนกับสุนัข พันธุ์โกลเด้นรีทรีฟเวอร์ตัวหนึ่ง ขนของมันหยิกเล็กน้อย มันไม่ได้ดูดุร้าย เลยสักนิดเดียว

หานเซิ่นมองดูสัตว์เลี้ยงทั้ง 2 ที่เหมือนจะไม่มีพลังในการต่อสู้เลยสักนิด มันเริ่มทำให้เขารู้สึกกลัวว่ามันอาจจะเกิดความผิดพลาดในการ วิวัฒนาการของพวกมัน 'หรือว่าพวกมันเป็นแค่ระดับทองแดง? บางที่พวกมันอาจจะจำเป็นต้อง พัฒนาระดับของตัวเองเหมือนกับมอนสเตอร์ตัวอื่นๆ' หานเซิ่นรีบตรวจดู ข้อมูลของนางฟ้าด้วยความกังวล

วิญญาณอสูรขั้นสุดยอด : สัตว์เลี้ยง , วิวัฒนาการเป็นใหมดต่อสู้เรียบร้อย แล้ว (สามารถวิวัฒนาการและรวมร่างได้)

หานเซิ่นรู้สึกโล่งใจ เธอยังคงเป็นระดับขั้นสุดยอดอยู่ และความสามารถ เดิมของเธอก็ยังคงเหมือนเดิมทั้งหมด แถมยังสามารถวิวัฒนาการต่อได้

หานเซิ่นหันไปดูข้อมูลของโกลเด้นโกรวเลอร์ต่อ

วิญญาณอสูรขั้นสุดยอด : สัตว์ขี่ (สามารถวิวัฒนาการได้ , กายสิทธิ์)

หานเซิ่นงุนงงกับสิ่งที่เห็น เขาไม่รู้ว่ากายสิทธิ์นั้นหมายความว่ายังไง

หลังจากนั้นหานเซิ่นก็เรียกโกลเด้นโกรวเลอร์และนางฟ้าออกมา เขา จำเป็นต้องศึกษาเกี่ยวกับพวกมันให้ถี่ถ้วน เนื่องจากเขาต้องการจะใช้ ความสามารถของพวกมันได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ

ก่อนอื่นหานเซิ่นก็สั่งให้นางฟ้าเข้าสู่โหมดต่อสู้ เขามองดูร่างกายของเธอ
ค่อยๆถูกห่อหุ้มด้วยแสงศักดิ์สิทธิ์ หลังจากนั้นเธอก็กลายเป็นนางฟ้าในชุด
เกราะศักดิ์สิทธิ์สีทอง วงแหวนและปีกนางฟ้าปรากฏออกมาให้เห็น เธอถือ
ดาบใหญ่อยู่ในมือ ขณะที่ทั้งร่างกายของเธอปลดปล่อยแสงศักดิ์สิทธิ์
ออกมา

เมื่อเธอปล่อยแสงศักดิ์สิทธิ์ออกมา เธอก็ดูเหมือนกับนางฟ้าจริงๆ พลังอัน แข็งแกร่งและบริสุทธิ์ที่ออกมาจากร่างกายของเธอนั้นทำให้หานเซิ่น อัศจรรย์ใจ "นางฟ้า... รวมร่าง..." หานเซิ่นสั่ง นางฟ้าค่อยๆเดินเข้ามาหาหานเซิ่น และจับใบหน้าของเขาเอาไว้ด้วยมือของเธอ หลังจากที่จูบอย่างนุ่มนวล ร่างกายของเธอก็กลายเป็นแสงศักดิ์สิทธิ์และหลั่งไหลเข้าไปในตัวของหาน เซิ่น

หานเซิ่นรู้สึกว่าทั้งร่างกายของเขาถูกห่อหุ้มด้วยพลังงานที่อบอุ่น พลังที่ เข้ามาในตัวของเขาเปลี่ยนไปเป็นชุดเกราะศักดิ์สิทธิ์ ปีกและวงแหวนของ นางฟ้า ในขณะเดียวกันนั้นดาบใหญ่ของเธอก็ปรากฏในมือของเขา

พลังงานอันบริสุทธิ์นั้นทำให้หานเซิ่นรู้สึกแข็งแกร่งยิ่งกว่าที่เคย มัน แข็งแกร่งยิ่งกว่าตอนที่เขาแปลงร่างเป็นมือสังหารผู้เสื่อมเสียซะอีก ยิ่งไป กว่านั้นพลังอันบริสุทธิ์ยังเข้าไปพัฒนาแกนยีนทั้ง 4 ของเขาให้กลายเป็น ระดับขั้นสุดยอด

ซึ่งมันทำให้หานเซิ่นรู้สึกกังวลขึ้นมาทันที เขายังไม่ได้เสริมพลังทั้ง 9 ครั้ง ให้กับพวกมันเลย ดังนั้นพวกมันจะพัฒนาอย่างไม่สมบูรณ์แบบ แต่หลังจากที่แยกตัวออกจากนางฟ้า แกนยืนของเขาก็กลับมาสู่ระดับอัญ มณีดังเดิม หานเซิ่นถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งใจ

'พลังของนางฟ้าเสริมความแข็งแกร่งให้กับแกนยีนของเราด้วยหรอเนี่ย แม้ว่าพลังของนางฟ้าจะแตกต่างจากพลังปกติ แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ หมายความว่าตอนนี้เรามีแกนยีนขั้นสุดยอดเพิ่มอีก 4 อันแล้ว' หานเซิ่นดี ใจ

หานเซิ่นมีผลึกพลังชีวิตจำนวนมากและยังมีนางฟ้าอีก เพราะฉะนั้น
หลังจากที่เขาดูดซับผลึกพลังชีวิตเข้าไปหมดแล้ว เขาก็สามารถท่องไปใน
ก็อตแซงชัวรี่เขต 4 ได้อย่างไม่ต้องกลัวอะไรอีกแล้ว นอกจากนั้นเขาไม่
จำเป็นต้องพึ่งร่างกายของมือสังหารผู้เสื่อมเสียอีกต่อไป

เมื่อทดสอบพลังของโกลเด้นโกรวเลอร์ หานเซิ่นก็พบว่าความสามารถใน การขยายร่างของมันยอดเยี่ยมยิ่งกว่าเดิม ในตอนที่ย่อตัวเล็กสุด มันมี ขนาดพอๆกับเซลล์ และในตอนที่ขยายตัวใหญ่สุด มันก็มีขนาดใหญ่พอๆ กับยานรบระดับดวงดาว

ส่วนความหมายของคำว่ากายสิทธิ์นั้นหานเซิ่นเองก็ยังไม่รู้

ก่อนหน้านี้หานเซิ่นตั้งใจจะเดินทางไปที่ดาวทาริค แต่ตอนนี้เมื่อได้รับผลึก พลังชีวิตมาจำนวนมาก หานเซิ่นก็เลยตัดสินใจเลื่อนออกไปก่อน

นิวคอมมูนิตี้ยังคงเป็นองค์กรที่ลึกลับ นอกจากที่พวกเขาจะมีสมาชิกที่เป็น กึ่งเทพและชูร่าจำนวนมากแล้ว พวกเขายังสามารถใช้งานมอนสเตอร์ขั้น สุดยอดที่อยู่ในก็อตแซงชัวรี่ได้อีกด้วย ซึ่งมันเป็นอะไรที่น่าหวั่นใจ

'เป็นไปได้ไหมที่หัวหน้าของพวกนิวคอมมูนิตี้จะเป็นพระเจ้าที่พวกหาน จิงจือพบ?' หานเซิ่นสงสัย เมื่อชิงหย่าและที่น่ากลับไปที่นิวคอมมูนิตี้ พวกเขาก็ถูกเรียกไปที่ห้อง ประชุมในทันที

"ต้องขอโทษด้วยท่านประธาน แผนการของพวกเราล้มเหลวอีกครั้ง หาน เซิ่นแข็งแกร่งกว่าที่พวกเราคาดคิดมาก นอกจากนั้นแล้วเขายังมีผู้ช่วยที่ แข็งแกร่งมากด้วย"

ชิงหย่ารายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ประธานของนิวคอมมูนิตี้ฟัง

ประธานพูดกลับมาด้วยสีหน้าที่เมินเฉย "ข้ารู้เรื่องทั้งหมดแล้ว บอกข้าใน เรื่องที่ยังไม่รู้"

"ดูเหมือนว่าพวกเราจะไม่มีพลังมากพอที่จะฆ่าหานเซิ่นได้ทั้งในสหพันธ์
ดวงดาวและก็อตแซงชัวรี่ แต่ข้ามีอะไรบางอย่างที่จะเสนอเพื่อรับมือกับ
ปัญหานี้" ชิงหย่าพูด

"โอ้? ไหนลองว่ามาสิ" ประธานมองชิงหย่าด้วยความสนใจ

ชิงหย่าหยุดคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่จะพูดออกมาว่า "มันเป็นไปไม่ได้ที่พวก เราจะฆ่าหานเซิ่น แต่พวกเราสามารถเริ่มจากครอบครัวของเขาก่อนได้"

"เจ้าคิดว่าเขาเป็นคนที่จะยอมเสี่ยงชีวิตของตัวเองเพื่อครอบครัวอย่างนั้น หรอ?" ประธานของนิวคอมมูนิตี้มองไปที่ชิงหย่า

"มันคุ้มค่าที่จะลองดู" ชิงหย่าพูด

"เจ้าพูดถูก" ประธานหันไปมองที่ที่น่าและพูด "ที่น่า เจ้าไปพักผ่อนก่อน"

"ค่ะ ท่านพ่อ" ที่น่าพูด เธอรีบเดินออกไป แต่ก่อนที่จะออกไปนั้น เธอก็หัน มามองหน้าของชิงหย่า ชิงหย่าประหลาดใจที่ประธานบอกให้ที่น่าออกไปก่อน มันจะต้องมีอะไร บางอย่างที่ประธานอยากจะพูดกับเขาตามลำพัง แต่ชิงหย่าไม่รู้ว่ามันคือ เรื่องอะไร

"ใครกันที่ใกล้ชิดกับหานเซิ่นมากที่สุด?" ประธานถาม

"เขามีแม่ ภรรยาและลูกชายหนึ่งคน ถึงแม้เขาจะมีญาติคนอื่นๆอยู่อีก แต่ พวกเขาไม่ได้ใกล้ชิดกับหานเซิ่น แม่ของเขาเป็นทายาทของหลัวไห่ถัง ดังนั้นมันไม่ง่ายที่จะโจมตีนาง ภรรยาของเขามาจากตระกูลจี แต่ในตอนนี้ นางไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ในตระกูลจี ดังนั้นข้าคิดว่ามันจะง่ายกว่า ถ้าเราจะ จัดการกับภรรยาและลูกชายของเขาก่อน" ชิงหย่าพูด

"เจ้าพูดถูก แต่ข้าคิดว่ายังมีอีกคนที่ใกล้ชิดและหาตัวได้ง่าย" ประธานพูด

"ต้องขออภัยด้วย ข้าไม่รู้ว่าท่านประธานกำลังพูดถึงใครอยู่" ชิงหย่าดู สับสน ประธานมองชิงหย่าและยิ้มออกมา หลังจากนั้นเขาก็พูด "เขายังมีพ่ออยู่ ไม่ใช่หรอ?"

"เท่าที่ข้ารู้ พ่อของเขาตายไปในอุบัติเหตุเมื่อหลายปีก่อน" ชิงหย่าพูด

"ไม่ เขายังมีชีวิตอยู่" ประธานของนิวคอมมูนิตี้พูด

ตอนที่ 1618 พบกัน

"เขาอยู่ที่ใหน ข้าจะไปจับตัวเขามาเดี๋ยวนี้" ชิงหย่าดูประหลาดใจ

"ไม่จำเป็น" ประธานของนิวคอมมูนิตี้พูด ทันใดนั้นพลังงานในร่างกายของ เขาก็รั่วไหลออกมาทำให้บรรยากาศภายในห้องประชุมดูอึดอัดขึ้นมาทันที

"ท่านประธานคิดจะทำอะไร?" ชิงหย่าดูหวาดกลัว เขาไม่สามารถขยับ ร่างกายของตัวเองได้อีกแล้ว มันเหมือนกับว่าเขาถูกแช่แข็งด้วยเวทมนตร์

"ชิงหย่า! เจ้าคิดจริงๆหรือว่าข้าไม่รู้ว่าเจ้าเป็นใคร" ประธานเดินเข้าไปหา ชิงหย่าและยื่นมือของเขาออกไป ทันใดนั้นเองกล่องๆหนึ่งก็ลอยออกมา จากกระเป๋าของชิงหย่า "ท่านประธาน ข้าผิดเองที่เก็บมันเอาไว้ ข้าแค่โลภมากไปหน่อยเท่านั้น นอกจากนั้นแล้วมือสังหารผู้เสื่อมเสียก็ได้ตายไปแล้ว นั่นคือเหตุผลที่ข้า ไม่ได้นำมันมาคืนให้กับท่านประธาน ข้าต้องขอโทษจริงๆ" ชิงหย่าพูด

ประธานไม่ได้สนใจอะไรที่ชิงหย่าพูด เขาเปิดกล่องออกและมองสิ่งที่อยู่ ข้างใน หลังจากนั้นเขาก็วางกล่องลงบนโต๊ะก่อนที่จะหันกลับไปมองชิง หย่า

"ในเมื่อเจ้าได้เห็นสิ่งที่อยู่ข้างในกล่องใบนี้แล้ว อย่างนั้นเจ้าก็คงที่จะเดา ได้แล้วสิว่าข้าเป็นใคร"

"ข้าไม่รู้" ชิงหย่าพูดขณะที่ก้มหัว

ประธานมองไปที่ชิงหย่าและพูด "เจ้ารู้ แต่เจ้าก็ไม่รู้"

"ข้าไม่เข้าใจว่าท่านประธานกำลังพูดถึงเรื่องอะไร" ชิงหย่าส่ายหัว

"ในฐานะสมาชิกของก็อต หลังจากที่ได้เห็นของสิ่งนี้ เจ้าควรจะรู้ว่าสิว่าข้า เป็นสมาชิกพยุหะโลหิต แต่นอกจากจะเป็นสมาชิกของพยุหะโลหิตแล้ว ข้ายังมีอีกตัวตนหนึ่ง" ประธานพูด

"อีกตัวตนหนึ่ง?" ชิงหย่าเงยหน้าขึ้นมามองประธานของนิวคอมมูนิตี้ เมื่อ ประธานพูดว่าเขาเป็นสมาชิกของก็อต ความเคารพและเลื่อมใสบน ใบหน้าของชิงหย่าก็ถูกลบออกไป เขาไม่ได้ดูเหมือนกับผู้ใต้บังคับบัญชา อีกต่อไป

"ชื่อจริงๆของข้าก็คือหานอวี้เฟย" ประธานของนิวคอมมูนิตี้พูดออกมา

ชิงหย่าอึ้งไปเมื่อได้ยินชื่อนั้น "หานอวี้เฟย? พ่อของหานเซิ่นน่ะหรอ?"

"ตอนนี้เมื่อเจ้าได้รู้ชื่อของข้าแล้ว เจ้าก็คงจะรู้เหตุผลแล้วสินะว่าทำไมเจ้า ถึงต้องตาย" ประธานของนิวคอมมูนิตี้ยื่นมือของเขาไปที่หัวของชิงหย่า

ทันใดนั้นเองจู่ๆชิงหย่าก็ยิ้มออกมา "ท่านประธาน ในเมื่อท่านรู้แล้วว่าข้า เป็นสมาชิกของก็อต ท่านคิดจริงๆหรือว่าจะฆ่าข้าได้?"

"ทำไมจะไม่ได้?" ประธานของนิวคอมมูนิตี้ยังคงดูสงบและใจเย็น เขา ค่อยๆกดมือลงบนหัวของชิงหย่า

"เนื่องจากเจ้ารู้ถึงการมีอยู่ของก็อตแล้ว เจ้าก็ควรจะรู้แล้วสินะว่าพวกเรามี ยีนที่เหนือกว่า ถึงพลังของเจ้าจะน่าประทับใจก็ตาม แต่มันก็ยังไม่พอที่จะ ฆ่าข้าได้" ชิงหย่าพูดอย่างใจเย็นขณะที่พลังประหลาดเริ่มก่อตัวรอบๆ ร่างกายของเขา

แต่ทว่าสีหน้าของชิงหย่าก็ค่อยๆเปลี่ยนไปเป็นสีหน้าที่ประหลาดใจ ถึงเขา ใช้พลังทั้งหมดแล้ว แต่เขาก็ยังไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ "เป็นไปไม่ได้... มันเป็นไปได้ยังไงกัน... เจ้าเองก็เป็น..." ชิงหย่าจ้องมอง ประธานของนิวคอมมูนิตี้ด้วยความหวาดกลัว

"เจ้ามาที่นี่เพื่อสิ่งนี้ถูกไหม? เจ้าลืมเกี่ยวกับมันไปแล้วอย่างนั้นหรอ?" ประธานของนิวคอมมูนิตี้พูดออกมาขณะที่กดฝ่ามือลงไปที่หัวของชิงหย่า

"เป็นไปไม่ได้ ถ้าเจ้าเป็นสมาชิกของพยุหะโลหิต มันก็ไม่มีทางที่เจ้าจะเป็น ตัวตนที่เหมือนกับพวกเรา... นี่เจ้าจงใจแสดงสิ่งนั้นให้พวกเราเห็นอย่าง นั้นหรอ?" ชิงหย่ามีสีหน้าที่ซีดเซียว

"เจ้าประเมินตัวเองสูงเกินไป พวกเจ้าเรียกตัวเองว่าเป็นพระเจ้า (ก็อต) แต่ พวกเจ้าไม่ได้ใกล้เคียงกับมันเลย มนุษย์นั้นมีศักยภาพไม่ต่างไปจากพวก เจ้า แต่มันแค่ยังมีน้อยคนเท่านั้นที่แสดงศักยภาพขนาดนั้นออกมาได้" ประธานของนิวคอมมูนิตี้พูด

"ถ้าเจ้าฆ่าข้า ก็อตจะไม่ปล่อยเจ้าไปแน่..." ก่อนที่ชิงหย่าจะพูดจบ หัวของ เขาก็ระเบิดออกมา

"ก็อตอย่างนั้นหรอ? ข้าเห็นว่าพลังของพวกเจ้าก็ไม่เห็นจะเท่าไหร่เลย" ประธานของนิวคอมมูนิตี้เช็ดเลือดออกจากมือของเขาก่อนที่จะเดิน ออกไปจากห้อง

. . .

หานเซิ่นใช้เวลาไปกับการดูดซับผลึกพลังชีวิตจนตอนนี้เขาใกล้จะเก็บจีโน พ้อยขั้นสุดยอดได้เต็มแล้ว

เมื่อหานเซิ่นกลับไปถึงบ้าน เขาก็เตรียมตัวที่จะพาเสี่ยวฮวาออกไปเดิน เล่นในสวน แต่ทันใดนั้นเองเครื่องสื่อสารของเขาก็ดังขึ้นมา หานเซิ่นรับสายและพบว่าคนที่ติดต่อมานั้นก็คือเจ้าบอด

"นายมีเวลาไหม?" เจ้าบอดพูดออกมาตรงๆเพื่อไม่ให้เสียเวลา

"นายต้องการอะไร?" หานเซิ่นก็ถามกลับไปตรงๆเช่นกัน เขาไม่ได้รู้จัก อะไรกับเจ้าบอด ดังนั้นมันจึงไม่มีเหตุผลที่เขาจะต้องทักทายกันเหมือนคน รู้จัก

"พ่อของนายต้องการพบกับนาย มาที่นี่ถ้านายมีเวลา" เจ้าบอดส่งที่อยู่ ให้กับหานเซิ่น

หานเซิ่นสะดุ้งเล็กน้อย ตลอดเวลาที่ผ่านมา หานเซิ่นต้องการที่จะพบกับ พ่อของเขามาตลอด แต่ตอนนี้เมื่อวันนั้นมาถึง มันก็ทำให้เขารู้สึกร้อนรน "ฉันไปตอนนี้ได้เลยใช่ไหม?" หานเซิ่นถาม ขณะที่หัวใจของเขากำลังเต้น รัว

"ใช่ แต่อย่าให้คนอื่นติดตามนายมา" เจ้าบอดพูด

"ฉันเข้าใจแล้ว ฉันจะไปเดี๋ยวนี้" หลังจากที่หานเซิ่นพูดจบ เจ้าบอดก็ตัด สายไป

หานเซิ่นสงบจิตใจอยู่สักพักหนึ่ง

'เราต้องไปที่นั่น ไม่ว่ามันจะเป็นเรื่องจริงหรือไม่ก็ตาม' หลังจากที่ตัดสินใจ ได้แล้ว หานเซิ่นก็ไปเก็บข้าวของและพาเสี่ยวฮวาไปส่งให้กับจีเหยียนหรัน หลังจากนั้นเขาก็ออกเดินทางไปตามลำพัง

เขาไปตามที่อยู่ที่เจ้าบอดส่งมาให้ ครั้งนี้เขาไม่ได้พาเป่าเอ๋อไปด้วย

'ถ้าใช่เขาจริงๆ เขาจะเหมือนกับเมื่อก่อนไหม? เราควรจะถามอะไรกับเขา ดี?' ความคิดมากมากผุดขึ้นมาในหัวของหานเซิ่น

หานเซิ่นสามารถสงบจิตใจของตัวเองได้ก็หลังจากที่ขึ้นยานอวกาศมาแล้ว

เขามาถึงที่หมายซึ่งเป็นดาวสำหรับท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง หานเซิ่นจำได้ว่า พ่อของเขาเคยพามาเที่ยวในสมัยที่เขายังเด็กๆ

แต่ทว่านั่นมันนานมากแล้ว และตอนนั้นหานเซิ่นก็ยังเด็กมากๆ ดังนั้น
ความทรงจำของเขาเกี่ยวกับสถานที่แห่งนี้จึงเป็นอะไรที่เลือนราง เขาไม่
สามารถจดจำทัศนียภาพหรือสิ่งที่ทำที่นี่ในสมัยเด็กได้

หานเซิ่นเดินเข้าไปในสวนแห่งหนึ่ง แต่เขาไม่มีอารมณ์จะมาชื่นชมกับ ทัศนียภาพโดยรอบ เขาเดินไปตามเส้นทางบนจีพีเอสเพื่อไปยังที่หมายที่ ถูกกำหนด ตรงหน้าทะเลสาบที่ดูเหมือนกับหยก หานเซิ่นเห็นชายคนหนึ่งนั่งอยู่บนม้า นั่งที่ทำขึ้นมาจากหิน แสงอาทิตย์สาดส่องไปที่ร่างกายของชายคนนั้นทำ ให้เงาของเขาทอดยาวออกไป

เมื่อหานเซิ่นเห็นเงานั้น หัวใจของเขาก็เต้นรัว เงานั้นเหมือนกับภาพเบลอ ที่เขาเห็นในวิดีโอ ใบหน้าของชายคนนั้นดูชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ

"นั่นเขาจริงๆอย่างนั้นหรอ?" หานเซิ่นค่อยๆเดินเข้าไปหาชายคนนั้นที่ละ ก้าว เขาไม่สามารถหยุดขาของตัวเองที่สั่นได้ เขาดูกังวลยิ่งกว่าตอนที่ต้อง ต่อสู้กับศัตรูจำนวนมากภายในเมืองเวหาซะอีก

วินาทีที่หานเซิ่นเห็นใบหน้าของชายคนนั้น หานเซิ่นก็ตกตะลึง ในตอนที่ ทำการสืบข้อมูลขององค์กรนั้นเขาเคยได้รับรูปภาพของประธานนิวคอมมู นิตี้มา ซึ่งคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าของเขาในตอนนี้นั้นตรงกับคนที่อยู่ในรูปภาพ ไม่มีผิด

ตอนที่ 1619 พ่อลูกพบกัน

หานเซิ่นรู้สึกหวาดกลัว แต่เขาไม่ได้หวาดกลัวถึงความปลอดภัยของตัวเอง ที่นี่คือสหพันธ์ดวงดาว ดังนั้นถึงเขาจะเจอกับประธานของนิวคอมมูนิตี้ เขาก็สามารถป้องกันตัวเองได้ด้วยด้วงและชุดเกราะคริสตัล

แต่การที่ประธานของนิวคอมมูนิตี้มาปรากฏตัวที่นี่ก็หมายความว่ามีเรื่อง บางอย่างเกิดขึ้นกับพ่อของเขา ดังนั้นมันจึงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรที่หาน เซิ่นจะหวาดกลัว

"หานเซิ่น ลูกโตขึ้นมากจริงๆ" ประธานของนิวคอมมูนิตี้พูดออกมา

เมื่อหานเซิ่นได้ยินเสียงของประธานของนิวคอมมูนิตี้ ดวงตาของเขาก็แทบ จะหลุดออกมาจากเบ้า เขาไม่อยากจะเชื่อหูของตัวเอง เขาเคยได้ยินเสียง นี้หลายครั้งในตอนที่ยังเด็ก เขารู้สึกว่ามันผ่านมานานแสนนานและทุก อย่างก็ดูเลือนรางไปหมด เมื่อเขาได้ยินเสียงนี้อีกครั้ง ความทรงจำทุก อย่างก็กลับมาหาเขา มันเหมือนกับว่าเหตุการณ์เหล่านั้นเพิ่งจะเกิดขึ้น เมื่อวาน

"เป็นไปไม่ได้..." หานเซิ่นไม่สามารถเชื่อได้ว่าคนที่อยู่ตรงหน้าของเขา ตอนนี้ก็คือประธานของนิวคอมมูนิตี้

แสงประหลาดเล็ดลอดออกมาจากผิวหน้าของเขา เขามีหัวที่เต็มไปด้วย ผมสีขาว ใบหน้าของเขาถูกลอกออกโดยแสงนั้น หลังจากนั้นใบหน้าใหม่ก็ ปรากฏออกมา

ใบหน้านั้นเป็นใบหน้าของชายวันกลางคนที่ดูอ่อนโยนซึ่งมันตรงกับ ใบหน้าในความทรงจำของหานเซิ่น

"พ่อ..." หานเซิ่นรู้สึกทำอะไรไม่ถูก เขาไม่รู้ว่าจะพูดอะไรออกไปดี

"นั่งลงก่อน เซิ่น พ่อมีเรื่องอยากจะคุยกับลูก" หานอวี้เฟยที่นั่งอยู่บนม้านั่ง หินชี้ไปที่พื้นที่ข้างๆเขา

"เป็นพ่อจริงๆอย่างนั้นหรอ?" หานเซิ่นกัดฟันและนั่งลงข้างๆหานอวี้เฟย เขาไม่แน่ใจว่าคนที่อยู่ข้างๆเขาตอนนี้ใช่พ่อของเขาจริงๆหรือเปล่า

มันเป็นเรื่องง่ายที่ใครคนหนึ่งจะมีพลังในการเปลี่ยนแปลงใบหน้าของ ตัวเอง ดังนั้นหานเซิ่นยังไม่ปักใจเชื่อ

"มันมีไฝสีแดงอยู่ที่ข้างซ้ายของกระจู้ลูก ในตอนที่ลูกยังอายุ 5 ขวบ ลูก บอกว่าลูกชอบเด็กผู้หญิงที่อาศัยอยู่ข้างบ้าน ลูกสาบานว่าจะเป็นสามี ของเธอ ลูกยังคงฉึ่รดที่นอนในตอนที่ลูกอายุ 6 ขวบ ลูกกลัวว่าแม่จะรู้เข้า ลูกเลยมาขอให้พ่อซักผ้าปูที่นอนให้..." หานอวี้เฟยค่อยๆพูดออกมาด้วย รอยยิ้ม

"พอ! พอ!" หานเซิ่นตะโกนออกมา "ตอนนี้ผมเชื่อแล้วว่าคุณคือพ่อของผม ... อย่าพูดถึงเรื่องพวกนั้นอีกเลย..."

หานอวี้เฟยหยุดและมองหานเซิ่นด้วยสีหน้าที่จริงจัง

"พ่อคือประธานของนิวคอมมูนิตี้อย่างนั้นหรอ?" หานเซิ่นถามขณะที่ สบตากับหานอวี้เฟย

"ใช่แล้ว" หานอวี้เฟยพยักหน้า

หานเซิ่นมองหานอวี้เฟยด้วยสีหน้าที่แปลกประหลาด "ถ้าพ่อเป็นประธาน ของนิวคอมมูนิตี้จริงๆ แล้วทำไมพ่อถึงได้ส่งคนมาฆ่าผม แล้วทำไมพ่อถึง ได้บอกให้เจ้าบอดมาเตือนผม?"

หานเซิ่นรู้สึกสับสน เขาไม่สามารถเข้าใจเรื่องทั้งหมดได้

"เรื่องมันยาว แต่ถ้าให้อธิบายก็คือพ่อได้เข้าร่วมนิวคอมมูนิตี้เพราะพ่อเชื่อ ว่ามันเกี่ยวข้องกับตระกูลของพวกเรา แต่พ่อไม่คาดคิดว่าจะได้รับ ตำแหน่งประธานนี้มา สุดท้ายแล้วพ่อก็พบว่านิวคอมมูนิตี้ไม่ได้เกี่ยวข้อง อะไรกับตระกูลของพวกเรา แต่มันเกี่ยวข้องกับองค์กรที่เรียกตัวเองว่า 'ก็อต' ความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรทั้ง 2 เป็นอะไรที่ละเอียดอ่อน นิว คอมมูนิตี้เป็นเหมือนกับสาขาย่อยขององค์กรที่เรียกตัวเองว่าก็อต แต่ องค์กรที่เรียกตัวเองว่าก็อตก็ไม่ได้มีพลังที่จะควบคุมนิวคอมมูนิตี้อย่าง สมบูรณ์ ประธานคนก่อนบอกพ่อว่าเขาเองก็เป็นหนึ่งในสมาชิกของ องค์กรที่เรียกตัวเองว่าก็อตเช่นกัน"

หานอวี้เฟยพูดต่อ "ถึงพ่อจะได้เป็นประธานแล้ว แต่นิวคอมมูนิตี้ก็ยังคงอยู่
ภายใต้อิทธิพลขององค์กรก็อตอยู่ดี จากที่พ่อเห็น พ่อพอจะรู้ว่าองค์กร
ก็อตนี้แข็งแกร่งขนาดไหน นอกจากนั้นก็อตยังคงให้ความสนใจหานจิงจือ
และตระกูลของพวกเราด้วย แถมพวกเขายังสั่งให้นิวคอมมูนิตี้ไปฆ่าลูก
ด้วย"

หานเซิ่นตั้งใจฟังคำอธิบายของหานอวี้เฟย

"ชิงหย่าเองก็เป็นหนึ่งในสมาชิกขององค์กรก็อตนี้เช่นเดียวกัน เขาเป็น เหมือนกับสปาย หรือผู้ที่คอยมาตรวจสอบการทำงานของนิวคอมมูนิตี้ นอกจากเขาแล้วมันยังมีคนอื่นในนิวคอมมูนิตี้ที่มาจากองค์กรก็อต ซึ่ง แม้แต่พ่อเองก็ไม่รู้ว่าพวกเขามีกันกี่คน"

หานอวี้เฟยยิ้มและพูดต่อ "สำหรับคนที่ถูกส่งไปฆ่าลูก พ่อแค่อยากให้ลูก ช่วยกำจัดส่วนหนึ่งของปัญหาภายในนิวคอมมูนิตี้ และในขณะเดียวกัน มันก็เป็นการช่วยลูกไปด้วย แต่ทว่ามันมีอยู่ 2 เรื่องที่พ่อไม่ได้คาดคิด เรื่อง แรกก็คือเรื่องที่ที่น่าได้นำชุดเกราะจีในไปใช้เพื่อจัดการกับลูก พ่อรู้ว่าคนที่ คอยชักใยอยู่เบื้องหลังก็คือชิงหย่า โชคดีที่ที่น่าควบคุมชุดเกราะจีในไม่ได้ มันเลยยังไม่มีเรื่องใหญ่อะไรเกิดขึ้น"

"ส่วนเรื่องที่เจ้าบอดส่งข้อความไปเตือนลูก พ่อต้องการให้ลูกคิดแผนการ ขึ้นมาเพื่อรับมือกับเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้น พ่อไม่เคยคาดคิดเลยว่า ลูกจะแข็งแกร่งพอที่จะเผชิญหน้ากับพวกเขาตรงๆ"

หานอวี้เฟยมองไปที่หานเซิ่นและพูดต่อ "พ่อคอยติดตามการเติบโตของ ลูกอยู่ตลอด แต่ลูกก็เติบโตและพัฒนาได้เร็วกว่าที่พ่อคิดเอาไว้มาก"

"ที่น่าคือลูกสาวของพ่อจริงๆอย่างนั้นหรอ?" หานเซิ่นมีคำถามมากมายที่ อยากจะถาม แต่นี่เป็นคำถามแรกที่ออกมาจากปากของเขา

"ลูกคิดอะไรของลูก?" หานอวี้เฟยดีดหน้าผากของหานเซิ่นเบาๆ

"ที่น่าเป็นลูกสาวของประธานคนก่อน หลังจากที่พ่อได้รับตำแหน่ง ประธานมา พ่อก็ปฏิบัติกับเธอเหมือนกับเป็นลูกสาวคนหนึ่ง โชคดีที่มัน ไม่ได้มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นระหว่างลูกกับที่น่า ไม่อย่างนั้นมันคงจะทำให้พ่อ เสียใจอย่างมาก" หานเซิ่นรู้สึกโล่งใจ เขากังวลว่าหานอวี้เฟยจะไปมีลูกสาวอีกคนหนึ่ง ถ้า เป็นอย่างนั้นละก็ แม่ของเขาก็ไม่มีทางจะกลับมาเป็นครอบครัวเดียวกับ กับเขาอีกครั้งแน่

หลังจากได้คำตอบของคำถามนั้นแล้ว หานเซิ่นก็มองไปที่หานอวี้เฟยและ ถามต่อ "พ่อ องค์กรก็อตนี่เป็นองค์กรแบบไหนกัน?"

หานอวี้เฟยมองไปที่ทะเลสาบและพูด "นี่เป็นแค่สมมติฐานเท่านั้น แต่ถ้า พ่อเดาไม่ผิดสมาชิกหลักขององค์กรก็อตก็คือสิ่งมีชีวิตจากก็อตแซงชัวรี่ เขต 5"

หานเซิ่นสะดุ้งเล็กน้อย "สิ่งมีชีวิตจากก็อตแซงชัวรี่เขต 5? พวกเขาเข้ามา ในสหพันธ์ดวงดาวได้ยังไง?" ถึงหานเซิ่นจะรู้ว่าบรรพบุรุษของทั้งเผ่าพันธุ์มนุษย์และชูร่ามีต้นกำเนิดมา จากก็อตแซงชัวรี่ แต่มันก็เป็นอะไรที่น่าตกใจอยู่ดีเมื่อได้รู้ว่าสิ่งมีชีวิตใน ก็อตแซงชัวรี่เขต 5 สามารถเดินทางเข้ามาในสหพันธ์ดวงดาวได้

แม้แต่สิ่งมีชีวิตที่อ่อนแอที่สุดในก็อตแซงชัวรี่เขต 5 ก็แข็งแกร่งกว่ากึ่งเทพ มากนัก ดังนั้นถ้าพวกเขาอยู่ในสหพันธ์ดวงดาวจริง มนุษย์ก็ไม่มีโอกาส ชนะเลยสักนิด

แต่ถึงอย่างนั้นเผ่าพันธุ์มนุษย์และซูร่าก็ปกครองจักรวาลแห่งนี้

"ลูกคิดว่าก็อตแซงชัวรี่เขต 5 เป็นแบบไหน?" หานอวี้เฟยถาม

หานเซิ่นงุนงงเล็กน้อย เขาไม่ได้คาดคิดว่าจู่ๆหานอวี้เฟยจะถามคำถาม แบบนี้ เขาคิดและตอบออกไปว่า "ผมคิดว่ามันเป็นสถานที่ที่ทีมเจ็ดถูก ส่งไป" หานอวี้เฟยส่ายหัว "พ่อบอกลูกได้อย่างมั่นใจเลยว่าพวกเขาไม่ได้ถูกส่งไป ในก็อตแซงชัวรี่เขต 5"

"ทำไมกัน?" หานเซิ่นถามด้วยความสับสนอย่างหนัก

หานอวี้เฟยยิ้มและพูดกับหานเซิ่น "นั่นก็เพราะว่าตอนนี้พ่อก็อยู่ในก็อต แซงชัวรี่เขต 5 ดังนั้นพ่อเลยรู้ว่าพวกเขาไม่ได้ถูกส่งไปที่นั่น"

หานเซิ่นอ้าปากค้างและจ้องมองหานอวี้เฟยด้วยความประหลาดใจ

ตอนที่ 1620 ก็อตแซงชัวรี่เขต 5

"พ่อถูกส่งมายังสหพันธ์ดวงดาวโดยอัตโนมัติหลังจากที่ขึ้นไปยังก็อต แซงชัวรี่เขต 5 อย่างนั้นหรอ?" หานเซิ่นไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่ได้ยิน

หานอวี้เฟยพยักหน้าของเขา หลังจากนั้นเขาก็ส่ายหัว "ถ้าจะพูดให้ถูก จักรวาลแห่งนี้ก็คือก็อตแซงชัวรี่เขต 5"

หานเซิ่นมองหานอวี้เฟยด้วยสีหน้าที่ตกตะลึง มันอยู่เหนือจินตนาการของ เขาไปมาก ใครมันจะไปเชื่อว่าจักรวาลแห่งนี้ก็คือก็อตแซงชัวรี่เขต 5

มนุษย์จะคิดอยู่เสมอว่าก็อตแซงชัวรื่นั้นคืออีกความเป็นจริงหนึ่งที่แยก ออกไป พวกเขาไม่เคยจินตนาการเลยว่าจักรวาลที่พวกเขาอาศัยอยู่นั้น จริงๆแล้วเป็นส่วนหนึ่งของก็อตแซงชัวรื่ หานเซิ่นไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่ได้ยิน ถึงแม้คนที่บอกจะเป็นพ่อของเขาก็ตาม

"พ่อรู้ว่ามันฟังดูไม่น่าเชื่อ แต่มันเป็นความจริง หลังจากที่พ่อวิวัฒนาการ ไปยังก็อตแซงชัวรี่เขต 5 พ่อก็ถูกส่งมายังจักรวาลแห่งนี้ จักรวาลแห่งนี้เป็น ต้นกำเนิดของมนุษย์ มันเป็นทั้งจุดเริ่มต้นและจุดจบ" หานอวี้เฟยพูดอย่าง สงบ

"ถ้าสิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่วิวัฒนาการไปยังก็อตแซงชัวรี่เขต 5 ถูกส่งมายัง จักรวาลแห่งนี้ แล้วทำไมพวกเราถึงไม่เคยเจอพวกเขาเลย?" หานเซิ่นถาม

"มันแตกต่างจากที่ลูกกำลังคิด สิ่งมีชีวิตที่วิวัฒนาการขึ้นไปยังก็อตแซงชัว รี่เขต 5 นั้นจะประสบกับความเปลี่ยนแปลงทางรากฐานของพวกเขา ร่างกายของพวกเขาจะถูกสร้างขึ้นใหม่ทั้งหมด มันเหมือนกับการได้เกิด ใหม่อีกครั้ง นอกจากนั้นพวกเขายังได้รับความสามารถในการสร้างชุด เกราะจีในของตัวเอง จนกว่าพวกเขาจะสร้างชุดเกราะจีในได้ สิ่งมีชีวิตที่ วิวัฒนาการไปยังก็อตแซงชัวรี่เขต 5 ก็จะไม่ได้แข็งแกร่งอะไร นั่นก็

เพราะว่าร่างกายของพวกเขาถูกสร้างขึ้นใหม่ หลังจากมาถึงก็อตแซงชัวรี่ เขต 5 แล้ว บางคนก็อาจจะต่อกรกับกึ่งเทพไม่ได้ด้วยซ้ำ แต่ถ้าพวกเขา สร้างชุดเกราะจีในได้เมื่อไหร่ มันก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง"

หานอวี้เฟยหยุดไปครู่หนึ่ง ก่อนที่จะพูดต่อ "ชุดเกราะที่ลูกชิงไปจากที่น่าก็ คือชุดเกราะที่ประธานคนก่อนทิ้งเอาไว้ พ่อยังไม่ได้สร้างชุดเกราะจีโนของ ตัวเอง มันยังต้องใช้เวลาอีก 1-2 ปี ประธานคนก่อนบอกกับพ่อเอาไว้ว่า หลังจากที่สร้างชุดเกราะจีโนของตัวเองได้แล้ว พ่อก็จะเข้าใจทุกอย่างเอง"

"ทำไมเขาถึงไม่บอกความจริงกับพ่อตรงๆเลยล่ะ?" หานเซิ่นขมวดคิ้ว

"พ่อเองก็อยากจะรู้เหมือนกัน" หานอวี้เฟยยืนขึ้นและพูด "แต่มันก็แค่อีก 1-2 ปีเท่านั้น อีกไม่นานพ่อก็จะได้รู้เรื่องทุกอย่าง" หลังจากนั้นเขาก็ตบไหล่ของหานเซิ่น "ฝากดูแลแม่และน้องของลูกด้วย พ่อได้เห็นเสี่ยวฮวาแล้ว เขาน่ารักมากๆ พ่อหวังว่าจะได้มีโอกาสเล่นกับ เขาสักครั้งหลังจากที่ทุกอย่างจบลง"

หลังจากที่พูดจบ หานอวี้เฟยก็จ้องมองหานเซิ่นอยู่ครู่หนึ่งก่อนที่จะหัน หลังและเดินจากไป

"พ่อ..." หานเซิ่นตะโกน แต่เขาไม่รู้จะพูดอะไรออกไปดี มันเหมือนกับว่ามี คำพูดนับล้านติดอยู่ในปากทำให้เขาไม่สามารถพูดอะไรออกมาได้

ก่อนที่จะจากไป หานอวี้เฟยก็หันกลับมาและพูด "โอ้ เกือบลืมไปเลย ประธานคนก่อนบอกเอาไว้ว่ารากฐานที่แข็งแรงเป็นสิ่งที่สำคัญมากๆ ซึ่ง มันจะมีผลกับระดับของชุดเกราะจีโนและชะตากรรมของลูกเอง เพราะฉะนั้นไม่ว่ายังไงลูกจำเป็นจะต้องพัฒนาความแข็งแกร่งของตัวเอง ให้ได้มากที่สุดก่อนที่จะวิวัฒนาการขึ้นไปยังก็อตแซงชัวรี่เขต 5 เพื่อที่ยืน ของลูกจะได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น" ถ้าสิ่งที่พ่อของหานเซิ่นพูดเป็นความจริง บรรพบุรุษของมนุษย์ก็ควรจะ เป็นมนุษย์ระดับเทพ ถ้าอย่างนั้นทำไมมนุษย์ถึงได้อ่อนแอขนาดนี้ แม้แต่ เผ่าพันธุ์ชูร่าก็ยังไม่สามารถเทียบได้?

ชูร่าเองก็เหมือนกัน ยีนของพวกเขาแข็งแกร่งกว่ามนุษย์เพียงแค่หน่อย เดียวเท่านั้น พวกเขาไม่สามารถเทียบกับทีน่าได้เลยสักนิด

นอกจากนั้นแล้วองค์กรที่เรียกตัวเองว่าก็อตเป็นองค์กรแบบไหนกันแน่? ทำไมพวกเขาถึงได้สนใจเกี่ยวกับหานจิงจือมากขนาดนั้น? สถานที่ที่ทีม เจ็ดถูกส่งไปคือที่ไหน? เกิดอะไรขึ้นหลังจากที่คนๆหนึ่งสร้างชุดเกราะจีโน ขึ้นมาแล้ว? คำถามทั้งหมดนี้ทำให้หานเซิ่นสงสัยอย่างมาก

ถึงอย่างไรก็ตาม มันเป็นเรื่องดีที่ตอนนี้หานเซิ่นได้รู้ว่าพ่อของเขายัง สบายดี ดังนั้นเขาจึงรู้สึกโล่งใจมาก 'ถ้าเราสร้างชุดเกราะจีโนของตัวเองขึ้นมาได้ เราก็จะได้รู้ความจริง ทั้งหมด!' หานเซิ่นคิดในใจ

หลังจากที่กลับไปถึงบ้าน หานเซิ่นก็ทำการดูดซับผลึกพลังชีวิตต่อ หลังจากที่ดูดซับผลึกพลังชีวิตทั้งหมดเข้าไป เขาก็เก็บจีโนพ้อยขั้นสุดยอด ครบ 100 แล้ว

ในตอนนี้เมื่อเขาเก็บจีโนพ้อยทั้งหมดเต็มเรียบร้อยแล้ว แกนยีนประจำตัว ทั้ง 4 ของเขาก็พัฒนาไปเป็นระดับอัญมณี ตอนนี้ก็เหลือแค่ฝึกฝนพวกมัน จนกระทั่งถึงระดับขั้นสุดยอด

แต่ทว่าการจะเข้าไปในก็อตแซงชัวรี่เขต 5 จะต้องใช้อะไรมากกว่านั้น หา นอวี้เฟยได้บอกกับหานเซิ่นว่าเขาจำเป็นจะต้องผ่ามิติออกและเข้าไปยัง มิติบางแห่งถึงจะสามารถไปยังก็อตแซงชัวรี่เขต 5 ได้ ตอนนี้หานเซิ่นเหมือนกับมาถึงขีดจำกัดของตัวเองแล้ว เขาจำเป็นจะต้อง หาอะไรบางอย่างที่ทำให้สามารถก้าวต่อไปข้างหน้าได้

หานเซิ่นไม่สามารถเพิ่มจีในพ้อยได้อีกแล้ว ดังนั้นเขาจึงนำแกนยีนทั้ง 4 เข้ารับการทดสอบ ซึ่งพวกมันทั้งหมดก็ได้รับอันดับสูงสุดของตารางจัด อันดับในทันที

แต่ทว่าหลังจากที่ได้อันดับหนึ่งมา หานเซิ่นก็ยังไม่สามารถพัฒนาแกนยีน ของเขาไปเป็นระดับขั้นสุดยอดได้ในทันที

หานเซิ่นไม่ได้เข้าไปในก็อตแซงชัวรี่เป็นเวลานาน เนื่องจากเขาสามารถฝึก
วิชาภายในสหพันธ์ดวงดาวได้ ซึ่งแบบนั้นทำให้เขาสามารถใช้เวลากับ
ครอบครัวได้มากกว่าเดิม

จนกระทั่งวันหนึ่งลานประลองของก็อตแซงชัวรี่เขต 4 ก็ถูกเปิดออกพร้อม กับเสียงประกาศการเริ่มต้นของการประลองศักดิ์สิทธิ์ การประลองศักดิ์สิทธิ์ในก็อตแซงชัวรี่เขต 4 ไม่ได้ดึงดูดเผ่าพันธุ์มนุษย์มาก นักเพราะยังไงซะมันก็มีมนุษย์ที่เป็นกึ่งเทพจำนวนไม่มาก แต่ทว่าสำหรับ สำหรับสปิริตและมอนสเตอร์ระดับสูงแล้ว มันถือเป็นงานใหญ่มากๆ

ใครก็ตามที่ได้อันดับหนึ่งในการประลองศักดิ์สิทธิ์จะได้รับสมญานามบุตร แห่งพระเจ้า และได้รับการล้างบาปจากพระเจ้า

หานเซิ่นรู้สึกสนใจงานประลองนี้ เนื่องจากเขาต้องการจะต่อสู้กับมอน สเตอร์และสปิริตระดับสูงเพื่อฝึกฝนตัวเอง และเขาก็ต้องการจะรู้ด้วยว่า การล้างบาปจากพระเจ้าคืออะไรกันแน่

หานเซิ่นลงชื่อเข้าร่วมการประลองศักดิ์สิทธิ์อย่างไม่ลังเล แต่เขาไม่ได้ใช้ ชื่อของตัวเอง เขาใช้ชื่อดอลลาร์แทน

'งานนี้ต้องเอาจริงหน่อยแล้ว ยังไงเราก็ต้องเอาที่ 1 มาให้ได้'

หานเซิ่นไม่แน่ใจว่าจะสามารถชิงอันดับที่หนึ่งมาได้หรือไม่เพราะยังไงซะ แกนยืนของเขาก็ยังไม่ถึงระดับขั้นสุดยอด